

บทที่ 2

ภาพสังคมอเมริกัน “ยุคดนตรีแจ๊ส” ในนวนิยายของเอฟ. สกอตต์ ฟิตซ์เจอร์รัลด์

ฟิตซ์เจอร์รัลด์เป็นนักเขียนนวนิยายชาวอเมริกันซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีในฐานะที่เป็นผู้บอกเล่าถึงสภาพของประเทศสหรัฐอเมริกาใน “ยุคดนตรีแจ๊ส” ผลงานของฟิตซ์เจอร์รัลด์แสดงถึงความสำนึกทางมนุษยธรรมและจริยธรรมว่าชาวอเมริกันควรจะประพฤติปฏิบัติเช่นไร นวนิยายของเขามีเป้าหมายที่จะเสนอปัญหาสังคมของสหรัฐอเมริกาช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 เขาได้วิพากษ์วิจารณ์สภาพความเหลวแหลกของสังคมอเมริกันในขณะนั้น และสะท้อนให้เห็นนวัตศิลป์ของเขามองเห็นสภาพที่เป็นปัญหาและควรได้รับการแก้ไข หรือทำให้บรรเทาเบาบางลง “ผลงานของฟิตซ์เจอร์รัลด์ทำให้มองเห็นเรื่องราวของคณีย์หนุ่มสาวในช่วงทศวรรษที่ 1920 เขาเขียนถึงชีวิตรสนิยม และความพอใจของตัวเองเองกับตัวละครในงานของเขาอย่างไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ลักษณะนิสัย ความประพฤติ และการแสดงออกของตัวละครในนวนิยายของเขาสามารถนำไปใช้เป็นมาตรฐานในการตัดสินบุคคลจริงๆ ในสังคมอเมริกายุคดนตรีแจ๊สในทศวรรษที่ 1920 ได้”¹

สังคมอเมริกันหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ถึงช่วงภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ในปี ค.ศ. 1929

สงครามโลกครั้งที่ 1 ส่งผลให้สหรัฐอเมริกาเกิดการเปลี่ยนแปลงในทศวรรษที่ 1920 หลายประการ ทั้งในด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี อุตสาหกรรม เศรษฐกิจ สังคม ศิลปกรรม จริยธรรม และการดำเนินชีวิต

ในทศวรรษที่ 1920 มีการผลิตขนาดใหญ่อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน นักธุรกิจที่ต้องการเพิ่มผลผลิตและลดต้นทุนต่อหน่วย นำเครื่องจักรกลและวิธีการผลิตแบบใหม่มาใช้ ผลของการปรับปรุงในด้านเทคโนโลยีการผลิตเหล่านี้ทำให้ประสิทธิภาพการผลิตเพิ่มขึ้น และนำไปสู่ความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ ความมั่งคั่งของทศวรรษ 1920 ส่วนใหญ่เกิดจากอุตสาหกรรมต่างๆ เช่น อุตสาหกรรมรถยนต์ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่ใหญ่ที่สุดของประเทศในช่วงนี้ และทำให้เกิดการขยายตัวของอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องด้วย รวมทั้งความเจริญก้าวหน้าของอุตสาหกรรมเครื่องใช้ในครัวเรือน เช่น วิทยุ เตารีด ก็มีความก้าวหน้า นอกจากนี้ การโฆษณา และการก่อสร้างได้กลายเป็นธุรกิจขนาดใหญ่หลังสงครามโลกครั้งที่ 1

¹ Frederick J. Hoffman, *The Twenties* (New York: The Free Press, 1962), p. 143.

สังคมอเมริกันในทศวรรษที่ 1920 นี้ เป็นช่วงเวลาที่มีการเปลี่ยนแปลงจากสังคมแบบเก่าที่ยึดถืออุดมคติแบบอเมริกันในเรื่องของความถูกต้อง ความดีงาม และความเคร่งครัดในขนบธรรมเนียมประเพณี มาสู่สังคมที่มีการปฏิวัติทางศีลธรรม จริยธรรม ค่านิยมต่างๆ การพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเจริญรุดหน้าไปมาก ฮอร์ตัน (Horton) และเอ็ดวาร์ด (Edward) ผู้ศึกษาประวัติศาสตร์อเมริกัน กล่าวว่า ยุคนี้เป็นยุคที่มีความเจริญรุ่งเรืองอย่างสูงสุดทางด้านวัตถุ แต่ไม่มีความมั่นคงทางด้านจิตใจ² ประเด็นสำคัญในการวิพากษ์วิจารณ์ทางสังคมของยุคนี้คือ ลัทธิวัตถุนิยมในชนชั้นกลางและชนชั้นสูง และความไม่มีตัวตนของสังคมยุคใหม่ สังคมอเมริกันในยุคนี้แบ่งออกเป็นสองฝ่าย คือ ฝ่ายที่ยึดถือขนบธรรมเนียมประเพณีแบบพิวริแทน ซึ่งยึดหลักความซื่อสัตย์ ความสงบ และความอดกลั้น ที่ยังคงแพร่หลายในหมู่ชาวชนบท ส่วนอีกฝ่ายหนึ่งคือพวกสังคมยุคใหม่ซึ่งมักอยู่ตามเมืองใหญ่³ คนกลุ่มหลังนี้จะไม่อยู่ในกรอบของศีลธรรม

ในการศึกษานวนิยายของเอฟ. สกอตต์ ฟิตซ์เจอร์ลด์พบว่า ภาพของประเทศสหรัฐอเมริกาตั้งแต่ประเทศตกอยู่ในภาวะตึงเครียดอันเนื่องมาจากภาวะสงคราม ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงทางสังคมด้านวิถีการดำเนินชีวิต แนวคิด ค่านิยม ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและอุตสาหกรรม ปรากฏอย่างชัดเจนในนวนิยายของฟิตซ์เจอร์ลด์ ซึ่งสามารถแบ่งเป็นประเด็นต่างๆ ได้ดังนี้

2.1 อเมริกาในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 1

สงครามโลกครั้งที่ 1 เริ่มต้นขึ้นในเดือนสิงหาคม ค.ศ.1914 สหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของประธานาธิบดีวูดโร วิลสัน (Woodrow Wilson) พยายามหลีกเลี่ยงสงครามมาเป็นเวลาเกือบ 3 ปี แต่เมื่อฝ่ายสัมพันธมิตรถูกโจมตีอย่างหนักและเยอรมันละเมิดสัญญาเรือดำน้ำ ประธานาธิบดีวิลสันจึงเสนอให้สภาองเกรสประกาศสงครามกับเยอรมันในวันที่ 2 เมษายน ค.ศ. 1917 อีก 4 วันต่อมา สภาองเกรสจึงประกาศสงครามกับเยอรมัน⁴ อันเป็นจุดเริ่มต้นของการเข้าสู่สงครามโลกของสหรัฐอเมริกา

ฟิตซ์เจอร์ลด์บรรยายภาพความทรงจำเกี่ยวกับสงครามโลกครั้งที่ 1 ไว้ในนวนิยายเรื่อง *This Side of Paradise* โดยลำดับเนื้อเรื่องตามเวลาที่สอดคล้องกับสงคราม เขากล่าวถึงการเริ่มต้นสงครามโลกครั้งที่ 1 ซึ่งเป็นที่สนใจและสร้างความตื่นตระหนกแก่ผู้คนผ่านความคิดของ

² ฉันทนา ไชยชิต, ลักษณะความประพฤติของตัวละครเอกฝ่ายหญิงในนวนิยายที่มีแก่นเรื่องสะท้อนชีวิตแบบอเมริกันช่วงปี ค.ศ. 1920 - 1929, หน้า 37.

³ Mary Beth Norton and others, *A People and a Nation: A History of the United States*, 2nd ed. (Boston : Houghton Mifflin Company, 1998), p.420.

⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 395.

อะมอรี เบลน (Amory Blain) ตัวละครเอกของเรื่อง ซึ่งเขาสร้างให้เป็นตัวแทนของคนในยุคสมัยนั้นว่า สงครามเริ่มต้นขึ้นในฤดูร้อนหลังจากอะมอรีเข้าเป็นน้องใหม่ในพรินซ์ตัน (Princeton) เยอรมันบุกเข้าโจมตีปารีส “The war began in the summer following his freshman year. Beyond a sporting interest in the German dash for Paris the whole affair failed either to thrill or interest him.”⁵ ฟิตซ์เจอร์ลด์บรรยายไว้อีกว่าขณะที่พวกนักศึกษามีความสุขสนุกสนานอยู่กับการเล่นกีฬา สงครามก็คืบคลานถึงพรินซ์ตันอย่างไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้

Slowly and inevitably, yet with a sudden surge at the last, while Amory talked and dreamed, war rolled swiftly up the beach and washed the sands where Princeton played. ... He thought how much easier patriotism had been to a homogeneous race, how much easier it would have been fight as the Colonies fought,....⁶

ในนวนิยายเรื่อง *The Beautiful and Damned* ฟิตซ์เจอร์ลด์เริ่มเกริ่นนำถึงสงครามว่า เมื่อสงครามโลกครั้งที่ 1 ดำเนินไประยะหนึ่ง อเมริกันจึงเข้าร่วมสงคราม เขาเล่าถึงสงครามเป็นช่วงๆ ต่อไปว่า ในเดือนเมษายน อเมริกาประกาศสงครามกับเยอรมัน วิลสันและคณะรัฐมนตรีปล่อยให้ผู้กระหายสงครามได้ทำสงคราม ทำให้พวกหนังสือพิมพ์ไม่พอใจเป็นอย่างมาก

In April war was declared with Germany. Wilson and his cabinet – a cabinet that in its lack of distinction was strangely reminiscent of the twelve apostles – let loose the carefully starved dogs of war, and the press began to whoop hysterically against the sinister morals.⁷

ส่วนในเรื่อง *Tender Is the Night* ฟิตซ์เจอร์ลด์กล่าวถึงการเข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่ 1 ของสหรัฐอเมริกาไว้ว่า สงครามดำเนินไปด้วยความโหดเหี้ยม ขณะที่สหรัฐอเมริกาเข้าร่วมสงคราม การสังหารหมู่ยังคงดำเนินต่อไป

⁵ F. Scott Fitzgerald, *This Side of Paradise* (New York : Charles Scribner's Sons, 1960), p. 55.

⁶ เรื่องเดียวกัน, หน้า 147.

⁷ F. Scott Fitzgerald, *The Beautiful and Damned* (New York : Charles Scribner's Sons, 1950), pp. 306-307.

... In the beer-halls and shop-windows were bright posters presenting the Swiss defending their frontiers in 1914 – with inspiring ferocity young men and old men glared down from the mountains at phantom French and Germans; the purpose was to assure the Swiss heart that it shared the contagious glory of those days. As the massacre continued the posters withered away, and no country was more surprised than its sister republic when the United States bungled its way into the war.⁸

หลังจากประกาศสงคราม ขณะนั้นอเมริกามีกำลังทหารอยู่เพียง 12,000 คน และกองทหารรักษาการณ์แห่งชาติอีก 80,000 คนโดยประมาณ⁹ รัฐบาลจึงออกกฎหมายเกณฑ์ทหาร (Selective Service Act) ให้ชายฉกรรจ์อายุ 20 - 30 ปี ซึ่งต่อมาเปลี่ยนเพิ่มเป็น 18 - 45 ปี ต้องขึ้นทะเบียนเป็นทหาร¹⁰ ในจำนวนนี้มีประมาณ 3 ล้านคนต้องไปปฏิบัติหน้าที่ในกองทัพ อีกประมาณ 2 ล้านคนเข้าร่วมเป็นอาสาสมัครในการให้บริการอื่นๆ แก่กองทัพ กองกำลังเหล่านี้รู้จักกันในนาม "อเมริกันเอ็กซ์เพดิชันนารี" (American Expeditionary Force, AEF)¹¹ รัฐบาลได้จัดตั้งค่ายฝึกทหารอย่างเร่งด่วนขึ้นมา 32 ค่าย¹² มีนักเรียนนักศึกษาจำนวน 150,000 คนที่ผ่านการฝึกในค่ายสำหรับฝึกนักเรียน เมื่อสงครามสิ้นสุดมีชายชาวอเมริกันถึง 24 ล้านคนที่ลงทะเบียนกองกำลังรักษาการณ์แห่งชาติ มีคนที่มีรายชื่ออยู่ในกองทัพจำนวน 4.8 ล้านคน และอีก 2 ล้านคนเคยผ่านการต่อสู้ในฝรั่งเศส¹³

ฟิตซ์เจอร์อัลด์มักจะให้ตัวละครเอกของเขาเคยผ่านการเข้าเป็นทหารในสงครามโลกครั้งที่ 1 ไม่ว่าจะเป็ทหารที่เคยผ่านการรบ เช่น แกตส์บี้ (Gatsby) และนิค (Nick) ในเรื่อง *The Great Gatsby* หรือเป็นนักเรียนนักศึกษาที่สมัครเข้าไปเป็นทหารโดยได้รับการฝึกทหารแต่ไม่ได้เข้าร่วม

⁸ F. Scott Fitzgerald, *Tender Is the Night* (London : Penguin Books, 1997), p. 4.

⁹ Alan Brinkley and Ellen Fitzpatrick, *American in Modern Times Since 1890* (New York McGraw-Hill, 1997), p. 15.

¹⁰ Norton and others, *A People and a Nation : A History of the United States*, p. 396.

¹¹ Brinkley and Fitzpatrick, *American in Modern Times Since 1890*, p. 153.

¹² สมร นิตทัศน์ประภาส, *ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา คศ.1865-1945 ยุคหลังสงครามกลางเมือง : สงครามโลกครั้งที่ 2 เล่ม 2*, หน้า 174.

¹³ Norton and others, *A People and a Nation : A History of the United States*, p. 396.

สงคราม เช่น แอนโทนี (Anthony) ในเรื่อง *The Beautiful and Damned* และดิค (Dick) ในเรื่อง *Tender Is the Night*

ในเรื่อง *This Side of Paradise* ขณะที่อเมริกากำลังจะเข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่ 1 นั้น อะมอร์ศึกษาอยู่ในพรินซ์ตัน ซึ่งบรรดานักเรียนนักศึกษาต่างพูดคุยกันถึงการไปสมัครเป็นทหาร เพื่อเข้าร่วมสงคราม บทสนทนาระหว่างอะมอร์และเพื่อนนักศึกษากล่าวถึงการไปสมัครเป็นทหารว่า พวกเขาคิดว่าตนควรจะสมัครไปเป็นทหารเหล่าไหนดี อะมอร์คิดว่าเขาควรจะเป็นทหารราบมากกว่านักบิน ซึ่งทอม (Tom) เห็นด้วย

"Infantry or aviation, I can't make up my mind -- I hate mechanics, but then of course aviation the thing for me--"

"I feel as Amory does," said Tom. "Infantry or aviation – aviation sounds like the romantic side of the war, of course – like cavalry used to be, you know; but like Amory I don't know a horsepower from a piston-rod." ¹⁴

อะมอร์จึงไปสมัครเป็นทหารราบ เขาได้รับตำแหน่งร้อยโท ประจำหน่วยทหารราบที่ 171 พอร์ตออฟเอ็มบาร์เคชั่น ณ แคมป์มิล ลอนกไอแลนด์ (Port of Embarkation, Camp Mill, Long Island) หลังจากที่เขาไปเป็นทหาร อะมอร์ได้รับจดหมายจากบาทหลวงดาร์ซี (Monsignor Darcy) เห็นด้วยกับการกระทำของเขาว่า การสมัครเข้าเป็นทหารนั้นถือว่าเป็นสิ่งที่ถูกผู้ชายชาวอเมริกันในสมัยนั้นควรจะปฏิบัติ ดังข้อความในจดหมายที่บาทหลวงดาร์ซีเขียนถึงอะมอร์ว่า "You went to war as a gentleman should; just as you went to school and college, because it was the thing to do." ¹⁵

เรื่อง *The Beautiful and Damned* ฟิตซ์เจอร์ลด์ให้แอนโทนีและดิค (Dick) เป็นหนึ่งในชายฉกรรจ์ชาวอเมริกันที่สมัครเป็นทหาร พวกเขาไปเป็นทหารในค่ายฝึกหัด แอนโทนีถูกส่งไปฝึกที่ค่ายฮุกเกอร์ (Hooker) ในโคโลราโด (Colorado) เขาได้รับการฝึกฝนให้อยู่ในระเบียบวินัยของทหาร ต่อมาเขาถูกย้ายไปยังค่ายอื่น นอกจากนี้ฟิตซ์เจอร์ลด์ยังบรรยายการที่นักเรียนนักศึกษาจำนวนมากไปเป็นทหารว่า ขณะที่กองทัพอเมริกันเคลื่อนพลไปยังฝรั่งเศสและอังกฤษ แอนโทนีพบชื่อของนักศึกษาฮาร์วาร์ดจำนวนมากในรายชื่อของกองทัพบกและกองทัพเรือ

¹⁴ Fitzgerald, *This Side of Paradise*, p. 150.

¹⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 158.

As American troops were poured into the French and British trenches he began to find the names of many Harvard men among the casualties recorded in the Army and Navy Journal. But all for the sweat and blood the situation appeared unchanged, ...¹⁶

ในเรื่อง *The Great Gatsby* มีการเล่าย้อนถึงสงครามโลกครั้งที่ 1 ซึ่งเป็นช่วงชีวิตวัยหนุ่มของแกตส์บี้ว่า แกตส์บี้และนิค ซึ่งเป็นตัวละครเอกชายต่างก็เคยเป็นทหารที่เข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่ 1

แม้ว่าดิคซึ่งเป็นตัวละครเอกในเรื่อง *Tender Is the Night* เคยเป็นทหารในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 1 แต่เขาเป็นเพียงผู้รอบนอกของสงครามเท่านั้น มิได้เข้าร่วมในสงคราม ดังบทสนทนาที่ดิคคุยกับฟรานซ์ (Franz) ว่า "I didn't see any of the war," Dick said. "You must have gathered that from my letters, Franz."¹⁷

ฟิตซ์เจอร์ลด์กล่าวไว้ในเรื่อง *The Great Gatsby* ว่า เมื่อบรรดาชายหนุ่มพากันเข้าร่วมสงครามโดยการสมัครไปเป็นทหาร ฝ่ายหญิงสาวก็มีส่วนร่วมโดยการช่วยเหลือกาชาด (Red Cross) ดูแลทหารที่บาดเจ็บ เดซี่ (Daisy) และจอร์แดน (Jordan) ได้ไปช่วยงานที่กาชาดเช่นกัน จอร์แดนเล่าให้นิคฟังว่า วันหนึ่งเธอเจอแกตส์บี้อยู่กับเดซี่ เดซี่ฝากจอร์แดนบอกคนอื่นๆ ที่กาชาดว่าวันนี้เธอจะไม่ไปช่วยงานที่กาชาด "She asked me if I was going to the Red Cross and make bandages. I was. Well, then, would I tell them that she couldn't come that day?"¹⁸

ในเรื่อง *Tender Is the Night* นิโคล (Nicole) เขียนจดหมายติดต่อกับดิค ซึ่งไปเป็นทหารอย่างสม่่าเสมอเช่นเดียวกับหญิงสาวชาวอเมริกันคนอื่นๆ ที่นิโคลได้ยินมาว่าช่วงสงครามหญิงสาวชาวอเมริกันจะเขียนจดหมายถึงบรรดานายทหาร ทั้งๆ ที่ไม่รู้จักกันมาก่อน

He had received about fifty letters from her written over a period of eight months. The first was apologetic, explaining that she had heard from America how girls wrote to soldiers whom they did not know. She had obtained the

¹⁶ Fitzgerald, *The Beautiful and Damned*, p. 336.

¹⁷ Fitzgerald, *Tender Is the Night*, p. 8.

¹⁸ F. Scott Fitzgerald, *The Great Gatsby* (New York : Scribner, 1975), p. 81.

name and address from Doctor Gregory and she hoped he would not mind if she sometimes sent word to wish him well, etc. etc.¹⁹

ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าผู้หญิงอเมริกันมีส่วนร่วมในสงครามโลกครั้งที่ 1 อย่างอ้อมๆ พวกเขาช่วยดูแลเหล่าทหารที่บาดเจ็บและเป็นกำลังใจให้ทหารที่ต้องเดินทางจากบ้านไปร่วมสงคราม

กองทัพอเมริกันกองแรกขึ้นบกที่ฝรั่งเศสในเดือนมิถุนายน ค.ศ.1917 แล้วแยกย้ายไปประจำแนวหน้า ในเดือนกันยายนทหารอเมริกันมากกว่า 1 ล้านคนได้ลุกคืบเข้าไปในป่าอาคอนเน (Argonne Forest) เพื่อเผชิญหน้ากับทหารเยอรมัน การสู้รบกินเวลากว่า 7 สัปดาห์ จนปลายเดือนตุลาคมทหารสหรัฐจึงขับไล่ทหารเยอรมันให้ถอยกลับเข้าไปในชายแดนของตน และตัดเส้นทางลำเลียงสายสำคัญเข้าสู่ชายแดนได้สำเร็จ²⁰ วันที่ 11 พฤศจิกายน ค.ศ.1918 เยอรมันเจรจาขอสงบศึก ฝ่ายสัมพันธมิตรจึงเป็นฝ่ายชนะสงคราม

ในเรื่อง *The Beautiful and Damned* ฟิตซ์เจอร์ลด์บรรยายความคืบหน้าของสงครามเป็นระยะๆ ดังนี้ ขณะที่กองทัพอเมริกันเคลื่อนพลไปยังฝรั่งเศสและอังกฤษ สถานการณ์สงครามช่วงนั้นยังไม่มีการเปลี่ยนแปลง แอนโทนี่คิดว่าเขามองไม่เห็นจุดสิ้นสุดของสงครามเลย สำหรับบรรดาเหล่าทหารแล้ว การที่สถานการณ์ของสงครามยังผลัดกันรุกผลัดกันรับอยู่นี้ทำให้พวกเขา รู้สึกว่าสงครามกินเวลายาวนาน พวกเขาต้องการให้สงครามยุติเพื่อจะได้กลับบ้าน

But for all the sweat and blood the situation appeared unchanged, and he saw no prospect of the war's ending in the perceptible future. In the old chronicles the right wing of one army always defeated the left wing of the other, the left wing being, meanwhile, vanquished by the enemy's right. After that the mercenaries fled. ...²¹

ในเดือนกรกฎาคม สหรัฐอเมริกาต้องการเสริมกำลังทหาร ร้อยเอกตันนิง (Dunning) ได้รับคำสั่งให้คัดเลือกคนของเขาหนึ่งคนเพื่อไปเป็นคนฝึกทำแก๊คม้า

¹⁹ Fitzgerald, *Tender Is the Night*, p.10.

²⁰ Brinkely and Fitzpatrick, *American in Modern Times Since 1890*, p.154.

²¹ Fitzgerald, *The Beautiful and Damned*, p.336.

July came scorching down. Captain Dunning was ordered to detail one of his men to learn blacksmithing. The regiment was filling up to war strength, and he needed most of his veterans for drill-masters, so he selected the little Italian, Baptiste, whom he could most easily spare.²²

บรรดาทหารทั้งหลายต่างหวังให้สงครามยุติเสียที และในที่สุดอเมริกาเป็นฝ่ายชนะสงคราม

Here surely the victory had come in time, the climax had been scheduled with the uttermost celestial foresight. The great rich nation had made triumphant war, suffered enough for poignancy but not enough for bitterness – hence the carnival, the feasting, the triumph. ...²³

ในเรื่อง *The Great Gatsby* ผู้ประพันธ์ให้ตัวละครที่มีประสบการณ์ตรงได้ร่วมรบในสงครามโลกครั้งที่ 1 พูดคุยกันถึงประสบการณ์ในสงครามที่พวกเขาได้รับ เมื่อแกตส์บี้และนิคพบกันครั้งแรกในงานเลี้ยงที่บ้านของแกตส์บี้ พวกเขาได้สนทนากันถึงหน่วยที่พวกเขาเคยสังกัด เมื่อเป็นทหารในสงครามโลกและการไปรบที่ฝรั่งเศสว่า

“ Weren't you in the First Division during the war?”

“ Why, yes. I was in the Twenty-eight Infantry.”

“ I was in the Sixteenth until June nineteen-eighteen. I knew I'd seen you somewhere before.”

We talk for a moment about some wet, gray little villages in France.²⁴

แกตส์บี้เล่าให้นิคฟังถึงเหตุการณ์สมัยที่เขาเป็นทหารหน่วยปืนกล เมื่อตอนเข้าร่วมสงครามในป่าอาคอนเน เขาอยู่ที่นั่นสองวันสองคืน ทหารอเมริกันเพียงร้อยสามสิบคนและเป็น

²² Fitzgerald, *The Beautiful and Damned*, p. 338.

²³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 355.

²⁴ Fitzgerald, *The Great Gatsby*, p. 53.

ลิวอิสไม่ก็กระบอกสามารถเอาชนะทหารเยอรมัน 3 กองพลได้ ชัยชนะครั้งนี้ทำให้เขาได้เลื่อนยศเป็นพันตรี และได้รับเหรียญเกียรติยศจากเหล่าพันธมิตร²⁵

การเข้าร่วมสงครามเป็นเวลา 18 เดือนของสหรัฐอเมริกา ก่อให้เกิดความสูญเสียทั้งคนและทรัพย์สินอย่างมากมายเกินกว่าที่ชาวอเมริกันคาดคิดไว้ ทหารอเมริกันจำนวน 51,000 คนเสียชีวิตในสงคราม อีก 23,000 คนได้รับบาดเจ็บ และยังมีผู้ที่เสียชีวิตเพราะโรคภัยไข้เจ็บอีกเป็นจำนวนมาก²⁶

ยิ่งกว่านั้นสงครามโลกครั้งที่ 1 ส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนอเมริกันในหลายๆ ด้าน เมื่อชายฉกรรจ์และนักเรียนนักศึกษาจำนวนมากถูกเกณฑ์ไปเป็นทหาร ผู้หญิงจึงมีบทบาทในการหาเลี้ยงครอบครัวและทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ มากขึ้น ความหวาดกลัวความทุกข์ยากความลำบากนานับประการในช่วงสงครามฝังแน่นอยู่ในจิตใจของคนอเมริกัน จากนวนิยายของเอฟ. สกอตต์ ฟิตซ์เจอร์ลด์บางเรื่องจะเห็นได้ว่าสงครามโลกครั้งที่ 1 มีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของตัวละครเป็นอย่างยิ่ง

ฟิตซ์เจอร์ลด์ได้สะท้อนให้ผู้อ่านเห็นผลของสงครามโลกครั้งที่ 1 ในแง่มุมต่างๆ ตั้งแต่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ ไปจนถึงผลกระทบต่อบุคคล เช่น

ตั้งแต่ก่อนที่อเมริกันจะเข้าร่วมสงคราม สงครามโลกครั้งที่ 1 เป็นเรื่องที่คนอเมริกันให้ความสนใจ ผู้คนมักสนทนากันถึงเรื่องราวต่างๆ เกี่ยวกับสงคราม ฟังข่าวจากวิทยุ อ่านจากหนังสือพิมพ์อยู่เสมอ ในนวนิยายเรื่อง *The Beautiful and Damned* แอนโทนีกำลังฟังข่าวสงครามที่เกิดในยุโรป “Anthony, who had been down-stairs listening to the latest rumor bulletins of war in Europe, entered the room, kissed the back of her powdered neck, and went to his dresser.”²⁷ ซึ่งแสดงให้เห็นความสนใจติดตามข่าวคราวเกี่ยวกับสงครามโลกของคนอเมริกัน แม้ว่าขณะนั้นอเมริกายังไม่ได้เข้าร่วมสงครามก็ตาม อัดัม แพทช์ (Adam Patch) เป็นตัวแทนอีกคนหนึ่งของคนอเมริกันที่สนใจข่าวสงครามมาก เขามีแผนที่จะและรูปภาพเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของสงครามโลก และอุปรกรณ์อื่นๆ ที่เกี่ยวกับสงคราม เขาเกลียดเคียดแค้นเยอรมัน อัดัม แพทช์ อยากให้แอนโทนีไปเป็นนักข่าวเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับสงครามและเยอรมันตามความเป็นจริง ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้คนควรจะได้รับรู้ แต่แอนโทนีไม่เห็นด้วย

²⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 72.

²⁶ Norton and others, *A People and a Nation : A History of the United States*, p. 397.

²⁷ Fitzgerald, *The Beautiful and Damned*, p. 163.

ในเรื่อง *Tender Is the Night* ฟรานซ์อยากทราบข่าวสงคราม แต่เขาได้ทราบข่าวเพียงเล็กน้อยจากหนังสือพิมพ์ เขาจึงถามดิคซึ่งสมัครเป็นทหารถึงประสบการณ์ในสงคราม แสดงให้เห็นว่าฟรานซ์เป็นคนอเมริกันอีกคนหนึ่งที่น่าสนใจใคร่รู้เรื่องราวของสงคราม

On the way to the clinic he [Franz] said : "Tell me of your experiences in the war. Are you changed like the rest? ... "

....

"... We have a few who merely read a newspaper."²⁸

ในเรื่อง *This Side of Paradise* อะมอร์พูดกับเพื่อนถึงสิ่งที่พวกเขาจะต้องสูญเสียและจะต้องเผชิญในการเป็นทหารว่า สิ่งที่พวกเขาจะต้องเสียไปในการเป็นทหารนั้นมากกว่าการสูญเสียเวลาเรียนในชั้นเรียน แต่เป็นช่วงเวลาวัยหนุ่มทั้งหมด ยิ่งกว่านั้นเมื่ออะมอร์เป็นทหารได้สักระยะหนึ่ง บาทหลวงดารซีเขียนจดหมายถึงอะมอร์ว่า บาทหลวงเห็นว่าอะมอร์ได้สูญเสียอารมณ์โรแมนติกที่เคยมีก่อนที่จะเกิดสงครามไป²⁹ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าสงครามมีส่วนทำให้คนเปลี่ยนแปลง

ส่วนในนวนิยายเรื่อง *The Beautiful and Damned* สงครามทำให้แอนโทนี ต้องเปลี่ยนความตั้งใจที่จะพากลอเรีย (Gloria) ไปต่างประเทศ เขาอยากหาสถานที่ใกล้ๆ นิวยอร์กที่เขาจะสามารถเขียนหนังสือหรือทำอะไรตามที่เขาต้องการมากกว่า ดังที่เขาบ่นกับดิคและมัวร์ว่า

... They discussed with their friends the stupendous problem of their future. Dick and Maury would sit with them agreeing solemnly, almost thoughtfully, as Anthony ran through his list of what they "ought" to do, and where they "ought" to live.

"I'd like to take Gloria abroad," he complained, "except for this damn war – and next to that I'd sort of like to have a place in the country, somewhere near New York, of course, where I could write – or whatever I decide to do."³⁰

สงครามทำให้ชีวิตของแอนโทนีไม่สามารถดำเนินไปตามความปรารถนาหรือตั้งใจไว้ว่าจะทำได้

²⁸ Fitzgerald, *Tender Is the Night*, p. 8.

²⁹ Fitzgerald, *This Side of Paradise*, p. 220.

³⁰ Fitzgerald, *The Beautiful and Damned*, p. 170.

ส่วนในเรื่อง *Tender Is the Night* ฟิตซ์เจอร์ลด์แสดงให้เห็นว่า สำหรับบุคคลที่เกี่ยวข้องแล้วสงครามนำมาซึ่งความเศร้าโศก แม้ว่าสงครามจะสิ้นสุดลงเป็นเวลาหลายปี แต่ความสูญเสียจากสงครามยังฝังแน่นอยู่ในจิตใจของผู้คนจำนวนมาก เช่น คนที่สูญเสียญาติพี่น้องไปในสงคราม หญิงสาวคนที่พวกดิคได้พบในการเดินทางเป็นตัวอย่างของคนสูญเสียพี่ชาย เธอยังคงเศร้าเสียใจกับการจากไปของพี่ชาย

They watched as he got out and went to the girl, who stood uncertainly by the gate with a wreath in her hand. Her taxi waited. She was a red-haired girl from Tennessee whom they had met on the train this morning, come from Knoxville to lay a memorial on her brother's grave. There were tears of vexation on her face.³¹

วันที่ดิคและเพื่อนๆ เข้าไปในเมืองนั้นเป็นวันที่มีพิธีรำลึกถึงเหล่าทหารที่เสียชีวิตในสงคราม นอกจากจะให้เห็นถึงความเศร้าโศกของญาติมิตรแล้ว ฟิตซ์เจอร์ลด์ยังได้บรรยายบรรยากาศของเมืองที่เศร้าหมอง อันเนื่องมาจากผลของสงครามอีกว่า "Amiens was an echoing purple town, still sad with the war"³²

ฟิตซ์เจอร์ลด์ได้แสดงให้เห็นถึงผลกระทบของสงครามที่มีต่อคนอเมริกัน เห็นได้จากบทสนทนาที่ดิคคุยกับฟรานซ์ว่า

"Are you changed like the rest? You are still the carrot top. You have the same unageing American face."

.....

" That doesn't matter – we have some shell-shocks who merely heard an air raid from a distance. "³³

สงครามทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของคนอเมริกันจำนวนมาก ทำให้คนหวาดกลัว คนบางคนขวัญหนีดีฝ่อแม้ได้ยินเสียงทิ้งระเบิดที่ห่างไกลออกไป

³¹ Fitzgerald, *Tender Is the Night*, pp.137-8.

³² เรื่องเดียวกัน, หน้า 138.

³³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 8.

จากตัวอย่างที่นำเสนอจะเห็นได้ว่า ภาพของสงครามโลกครั้งที่ 1 การสู้รบ ความยากลำบาก ความสนใจใคร่รู้ ความตื่นตระหนก ความเศร้าโศกของผู้คนอันเนื่องมาจากสงครามรวมทั้งผลกระทบของสงครามที่มีต่อคนอเมริกันได้สะท้อนให้เห็นอย่างชัดเจนในนวนิยายของฟิตซ์เจอร์ลด์

2.2 ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และอุตสาหกรรม

ตั้งแต่ปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 จนถึงคริสต์ศตวรรษที่ 20 สหรัฐอเมริกามีการพัฒนาทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีอย่างต่อเนื่อง เช่น มีการประดิษฐ์วิทยุ โทรศัพท์ กล้องถ่ายภาพยนตร์รถยนต์ เป็นต้น จนกระทั่งหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีต่างๆ เจริญรุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้เกิดการพัฒนาทางธุรกิจและอุตสาหกรรมหลายประเภท เช่น อุตสาหกรรมรถยนต์และสิ่งที่เกี่ยวข้องกับรถยนต์ ธุรกิจโฆษณา ธุรกิจภาพยนตร์

2.2.1 อุตสาหกรรม

สงครามได้สร้างความเปลี่ยนแปลงวิถีการดำเนินชีวิต ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ระบบสังคมและเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกา หลังจากสงครามโลกครั้งที่ 1 ยุติลง ชาวอเมริกันต้องการให้ชีวิตความเป็นอยู่ของพวกเขากลับสู่สภาพปกติ คนบางกลุ่มจึงทำงานอย่างหนัก ผลของการทำงานหนักประกอบกับเครื่องจักร เครื่องมือใหม่ๆ ทำให้ความสามารถในการผลิตสินค้าเพิ่มขึ้นโดยใช้เวลาน้อยลง³⁴ ทำให้ช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 มีสินค้า อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกจำนวนมากออกมาวางขายอยู่ในท้องตลาด และได้รับการตอบสนองอย่างดีจากคนอเมริกัน

ในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ทั้งนักวิทยาศาสตร์และนักอุตสาหกรรมสร้างผลิตภัณฑ์ใหม่ออกมาเป็นจำนวนมาก ผลิตภัณฑ์เหล่านี้บางอย่างไม่เป็นที่รู้จัก บางอย่างเป็นสิ่งที่คาดไม่ถึงมาก่อน เช่น เครื่องดูดฝุ่น เครื่องล้างจาน โทรศัพท์ เตารีดไฟฟ้า เตอบ เครื่องเล่นแผ่นเสียง วิทยุ ซึ่งเป็นที่นิยมอย่างกว้างขวาง ภาพยนตร์ขยายตัวอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากมีเสียงประกอบในปี ค.ศ. 1927³⁵ แต่ที่สำคัญที่สุดคือ รถยนต์ซึ่งเป็นตัวแปรในการเปลี่ยนวิถีชีวิตของชาวอเมริกัน ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และอุตสาหกรรมนี้มิได้กระตุ้นให้เศรษฐกิจเจริญขึ้นเท่านั้น หากแต่ยังเป็นทางเลือกในการดำเนินชีวิตของคนอเมริกันด้วย

³⁴ Malcolm Bradbury and Howard Temperley, editors, *Introduction to America Studies* (New York : Longman, 1981), p. 207.

³⁵ Alan Brinkly, *The Unfinished Nation : A Concise History of the American People* (New York : McGraw-Hill, 1993), p. 631.

ดังที่ฟอรัสมัน สกอตต์ (Foresman Scott) กล่าวว่า เครื่องใช้จากเทคโนโลยีใหม่ๆ ทำให้ชีวิตของคนอเมริกันสะดวกสบายและสนุกสนานมากขึ้น³⁶ การที่เศรษฐกิจเจริญขึ้นนี้ส่งผลให้คนมีเงินมากขึ้น มีกำลังทรัพย์ในการจับจ่ายใช้สอยหาความสะดวกสบายมากขึ้น ใช้ชีวิตหรูหราฟุ่มเฟือยมากขึ้น และยังก่อให้เกิดช่องว่างระหว่างคนรวยกับคนจนมากขึ้นอีกด้วย

ในนวนิยายของเอฟ. สกอตต์ ฟิตซ์เจอร์ลด์มีเพียงเรื่อง *Tender Is the Night* เรื่องเดียวเท่านั้นที่บรรยายถึงภาพการทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม ฟิตซ์เจอร์ลด์บรรยายไว้ว่า ขณะที่นิโคลและโรสแมรี่นั่งรถผ่านไปพวกเขาได้เห็นโรงงานทำหมากฝรั่งพันควันต่อกันเป็นทางยาว มองเห็นคนงานชายผสมยาสีพื้นลงในถัง คนงานหญิงบรรจุกระป๋องมะเขือเทศ ลูกครึ่งชาวอินเดียนกำลังทำงานหนักในไร่กาแฟของชาวบราซิล

... chicle factories fumed and link betts grew link by link in factories; men mixed toothpaste in vats and drew mouthwash out of copper hogheads; girls canned tomatoes quickly in August or work rudely at Five-and-Tens on Christmas Eve; half-breed Indians toiled on Brazilian coffee plantations and dreamers were muscled out of patent rights in new tractors³⁷

ส่วนในนวนิยายเรื่องอื่นเขามิได้กล่าวถึงอุตสาหกรรมนั้นๆ โดยตรง หากแต่กล่าวถึงผลผลิตจากอุตสาหกรรมนานาชนิด ไม่ว่าจะเป็น รถยนต์ โทรศัพท์ เครื่องเล่นแผ่นเสียง เป็นต้น อันแสดงให้เห็นว่าอุตสาหกรรมการผลิตสินค้าและบริการต่างๆ มีความเจริญรุดหน้า ผู้ผลิตผลิตสินค้าที่เป็นอุปกรณ์ เครื่องใช้ เครื่องอำนวยความสะดวกต่างๆ ออกมาสู่ท้องตลาดมากมายหลายชนิด คนอเมริกันให้การตอบสนองต่อสินค้าเหล่านั้นเป็นอย่างดี ทำให้สินค้าเหล่านั้นกระจายทั่วไปในหมู่ประชาชน แต่ในขณะเดียวกันก็ทำให้คนอเมริกันบางคนต้องตั้งหน้าตั้งตาหาเงินเพื่อจะนำมาซื้อข้าวของ เครื่องอำนวยความสะดวกเหล่านี้

จากที่ได้กล่าวแล้วว่าความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และอุตสาหกรรมทำให้เกิดเครื่องใช้ไม้สอยมากมาย ไม่ว่าจะเป็นโทรศัพท์ เครื่องขยายเสียง เครื่องเล่นแผ่นเสียง กล้องส่องทางไกล หรืออุปกรณ์เครื่องทุ่นแรงของแม่บ้าน คนอเมริกันในทศวรรษที่ 20 นิยมใช้อุปกรณ์เครื่องไฟฟ้าและเครื่องทุ่นแรงเหล่านี้ ดังที่ปรากฏในนวนิยายของฟิตซ์เจอร์ลด์ เช่น ใน

³⁶ Foresman Scott, *American Past and Present* (Illinois : Scott, Foresman and Company, 1983), p. 334.

³⁷ Fitzgerald, *Tender Is the Night*, p. 131.

นวนิยายเรื่อง *The Beautiful and Damned* มีการกล่าวถึงโทรศัพท์หลายครั้ง เช่น แอนโทนี ทราบข่าวทางโทรศัพท์ว่า อัดัม แพทช์ซึ่งป่วยอยู่มืออาการดีขึ้น “He had hoped to find his grandfather dead, but had learned by telephoning from pier that Adam Patch was comparatively well again – the next day he had concealed his disappointment and gone out to Tarrytown.”³⁸

หรือใช้ในการบรรยายบรรยากาศของวันว่า แทบจะไม่มีวันใดเลยที่เป็นวันที่ไม่มีเสียงโทรศัพท์

A scattering of younger married people who had been their friends in school or college, as well as a varied assortment of single men, began to think instinctively of them whenever color and excitement were needed, so there was scarcely a day without its phone call, its “Wondered what you were doing this evening.”³⁹

ซึ่งน่าจะเป็นการแสดงให้เห็นว่า โทรศัพท์เป็นสิ่งสำคัญในชีวิตประจำวันของคนในทศวรรษที่ 1920

ในนวนิยายเรื่อง *The Great Gatsby* กล่าวถึงโทรศัพท์ว่า แกดส์บี้มักไม่ค่อยจะเข้ามา ร่วมงานเลี้ยงที่จัดขึ้นในบ้านของเขา และเมื่อเข้ามามักมีโทรศัพท์มาขัดจังหวะเสมอ หรือโทรศัพท์ จากเมอร์เทิล (Myrtle) เข้ามาขัดจังหวะการสนทนาระหว่างทอม นิค เดย์ และจอร์แดน

There was something pathetic in his concentration, as if his complacency, more acute than of old, was not enough to him anymore. When, almost immediately, the telephone rang inside and the butler left the porch Daisy seized upon the momentary interruption and leaned toward me.⁴⁰

³⁸ Fitzgerald, *The Beautiful and Damned*, p. 13.

³⁹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 228.

⁴⁰ Fitzgerald, *The Great Gatsby*, p. 20.

และหลังจากนั้นอีกชั่วครู่ เมอร์เทิลโทรศัพท์มาอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเป็นเวลาที่ทอม นิค เดซี่ และ จอร์แดนกำลังรับประทานอาหารเช้า จอร์แดนจึงตำหนิเมอร์เทิลให้นิคฟังว่าเมอร์เทิลควรมี มารยาทที่จะไม่โทรศัพท์มารบกวนเวลาอาหารเช้า

"She might have the decency not to telephone him at dinner time. Don't you think?" ...

The telephone rang inside, startlingly, and as Daisy shook her head decisively at Tom the subject of the stables, in fact all subjects, vanished into air.⁴¹

แดน ไฮเตอร์กล่าวว่ ในนวนิยายของฟิตซ์เจอรด์บางเรื่องแสดงให้เห็นว่า โทรศัพท์มิได้ช่วยในการสื่อสาร มันทำให้คนรู้จักกันเพียงผิวเผิน และบ่อยครั้งที่มันขัดจังหวะในการสนทนาหรือเมื่อคน มีโอกาสที่จะรู้จักกันและกันมากขึ้น⁴²

ส่วนในเรื่อง *Tender Is the Night* แสดงให้เห็นว่าโทรศัพท์เป็นช่องทางหนึ่งที่คนอเมริกันใน "ยุคคนตรีแจ๊ส" สามารถเลือกใช้ในการสื่อสารได้ มีคนจำนวนหนึ่งที่มีเครื่องมือสื่อสารอันทันสมัยอยู่ที่บ้าน "Dick was in his own room in the hotel reading the *New York Herald* when the swallow-like nun rushed in – simultaneously the phone rang."⁴³ หรือเมื่อ ดิคทราบข่าวว่าพ่อของนิโคลป่วย เขาโทรศัพท์ถึงฟรานซ์เพื่อแจ้งเรื่องดังกล่าว แต่ฟรานซ์ไม่อยู่ ดิคจึงฝากข้อความไว้กับเคท (Kathe) แต่เขาลืมฝากข้อความถึงนิโคล เมื่อเขานึกได้เคทก็วางโทรศัพท์ไปแล้ว "In plotting these hours he forgot to add that Nicole was not to be told; when he remembered it he was talking into a dead telephone."⁴⁴

ส่วนเครื่องจักรเครื่องมือ อุปกรณ์อื่นๆ ที่ฟิตซ์เจอรด์กล่าวถึงไว้ในนวนิยายของเขา เช่น ในนวนิยายเรื่อง *The Beautiful and Damned* มีการกล่าวถึงเครื่องเล่นแผ่นเสียงว่า มอเรียล (Maurial) เป็นคนที่รู้จักเพลงใหม่ล่าสุด และเครื่องเล่นแผ่นเสียงกำลังบรรเลงเพลงใหม่อยู่

⁴¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 22.

⁴² Dan Seiter, *Image Patterns in the Novel of Scott Fitzgerald*, Ann Arbor, ed. (n.p. : Umi Research Press, 1986), p. 84.

⁴³ Fitzgerald, *Tender Is the Night*, p. 314.

⁴⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 313.

She was also tremendously timely : she knew the latest songs, all the latest songs – when one of them was played on the phonograph she would rise her feet and rock her shoulders back and forth and snap her fingers, and if there was no music she would accompany herself by humming.⁴⁵

ในเรื่อง *The Great Gatsby* ที่บ้านของแกตส์บี้จะมีงานเลี้ยงทุกสุดสัปดาห์ ซึ่งมีแขกมาร่วมงานเป็นจำนวนมาก อาหารนานาชาติถูกจัดเตรียมไว้ต้อนรับแขก มีเครื่องคั้นน้ำส้มที่มีประสิทธิภาพช่วยให้ทำงานได้รวดเร็ว ดังที่ฟิตซ์เจอร์ลด์กล่าวว่า ทุกวันศุกร์ ที่บ้านแกตส์บี้ จะมีส้มและมะนาวจำนวนมากมาส่งเพื่อเตรียมไว้สำหรับงานเลี้ยง และในวันจันทร์จะมีเปลือกส้มกองมहीมาถูกนำมาทิ้ง ส้มเหล่านี้จะถูกคั้นโดยเครื่องที่สามารถคั้นน้ำส้มจากส้ม 200 ผล ในเวลาครึ่งชั่วโมง

Every Friday five crates of oranges and lemons arrived from a fruiterer in New York – every Monday these same oranges and lemons left his back door in a pyramid of pulpless halves. There was a machine in the kitchen which could extract the juice of two hundred oranges in half an hour if a little button was pressed two hundred times by a butler's thumb.⁴⁶

ส่วนในเรื่อง *Tender Is the Night* กล่าวถึง เครื่องเล่นแผ่นเสียง เครื่องขยายเสียง กล้องสองทางไกล วิทยุ เป็นต้น

In the lulls of the phonograph a cricket held the scene together with a single note. By and by Nicole stopped playing the machine and sang to him.⁴⁷

Presently Dick came out of his one-room house carrying a telescope and looked east toward Cannes. In a moment Nicole swam into his field of vision,

⁴⁵ Fitzgerald, *The Beautiful and Damned*, pp. 83-84.

⁴⁶ Fitzgerald, *The Great Gatsby*, p. 45.

⁴⁷ Fitzgerald, *Tender Is the Night*, p. 29.

whereupon he disappeared into his house and came out with a megaphone. He had many light mechanical devices.⁴⁸

“Tell a secret over the radio, publish it in a tabloid, but never tell it to a man who drinks more than three or four a day.”⁴⁹

พิตซ์เจอร์ลด์แสดงให้เห็นว่า ในทศวรรษที่ 1920 มีเครื่องใช้และอุปกรณ์หลายอย่างที่เข้ามามีบทบาทในชีวิตของคนอเมริกัน เนื่องจากคนอเมริกันต้องการความสะดวกสบายและความบันเทิงในชีวิตมากขึ้น ประกอบกับเศรษฐกิจของประเทศที่กำลังรุ่งเรืองทำให้คนกลุ่มหนึ่งมีกำลังซื้อสูง เครื่องใช้และอุปกรณ์อำนวยความสะดวก เช่น โทรศัพท เครื่องผ่อนแรงในครัว และอุปกรณ์ที่ให้ความบันเทิง เช่น วิทยุ เครื่องเล่นแผ่นเสียง จึงเป็นที่นิยมของคนอเมริกันและกลายเป็นอุปกรณ์ที่ใช้กันในชีวิตประจำวันมากขึ้นเรื่อยๆ

2.2.2 รถยนต์

รถยนต์คันแรกได้สร้างขึ้นในศตวรรษที่ 1880 โดยชาร์ลส์ และแฟรงค์ เดอริย์ (Charles and Frank Duryea) และมีการพัฒนาขึ้นอย่างช้าๆ จนกระทั่งเฮนรี ฟอร์ด (Henry Ford) ได้สร้างรถโมเดล ที ขึ้นในปี ค.ศ. 1908 เขาได้พัฒนาการผลิตรถยนต์ โดยใช้การผลิตในระบบโรงงาน⁵⁰ ทำให้การทำงานเป็นระบบและรวดเร็ว อีกทั้งราคาก็ถูกลงมากด้วย จากเดิมที่รถโมเดล ที ราคาคันละ 850 เหรียญสหรัฐ เมื่อใช้ระบบการผลิตในโรงงานทำให้รถยนต์ของฟอร์ดมีราคาคันละ 400 เหรียญ ในปี ค.ศ. 1924⁵¹ และเหลือเพียงประมาณ 290 เหรียญ / คัน ในปี ค.ศ. 1925 ดังที่เฮนรี ฟอร์ดตั้งใจไว้ว่า หากรถยนต์มีราคาถูกลงจนทุกคนจะสามารถจะซื้อหาได้แล้วคนก็จะซื้อเอง⁵² นั้นเป็นไปตามที่เขาคาดหมาย ในปี ค.ศ. 1915 มีรถยนต์ที่จดทะเบียนน้อยกว่า 2.5 ล้านคัน ในปี ค.ศ. 1920 เพิ่มขึ้นเป็น 9 ล้านคัน และเพิ่มขึ้นอีกในปี ค.ศ. 1925 และ 1930 เป็นเกือบ 20 ล้านคัน และมากกว่า 26.5 ล้านคัน ตามลำดับ ราคาที่ลดต่ำลงเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้

⁴⁸ เรื่องเดียวกัน, หน้า 96.

⁴⁹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 160.

⁵⁰ John A. Garraty, *The American Nation : A History of the United States Since 1865*, 2nd ed. (New York : American Heritage Publishing, 1971), p. 326.

⁵¹ Scott, *American Past and Present*, p. 336.

⁵² George Brown Tindall and David E. Shi, *America : A Narrative History* (Vol. 2), 3rd ed. (New York : W.W. Norton, 1984), p. 714.

รถยนต์แพร่หลาย แต่อีกเหตุผลหนึ่งก็คือรถยนต์ปิดประทุน รถยนต์แบบแรกๆ ที่ออกมาเป็นรถยนต์เปิดประทุน การกระทำใดๆ ของผู้ที่อยู่ในรถยนต์จะปรากฏแก่สายตาของผู้อื่นได้ แต่ในรถยนต์ปิดประทุน ผู้ขับซึ่งจะมีอิสระในการกระทำมากขึ้น ในปี ค.ศ. 1916 มีรถยนต์ปิดประทุนในอเมริกาเพียงร้อยละ 2 ในขณะที่ปี 1926 มีร้อยละ 76⁵³ คนอเมริกันนิยมรถปิดประทุนเนื่องจากผู้ขับซึ่งจะรู้สึกมีอิสระในการกระทำใดๆ โดยเฉพาะหนุ่มสาวที่พากันไปเที่ยวจะรอดพ้นจากสายตาของผู้ปกครอง

การขยายตัวของอุตสาหกรรมรถยนต์นี้ส่งผลให้อุตสาหกรรมการผลิตอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องขยายตัวตามไปด้วย ไม่ว่าจะเป็นอุตสาหกรรมเหล็ก ยาง น้ำมัน แก้ว สี และส่วนประกอบของรถยนต์ รวมทั้งการสร้างถนนหนทาง มีถนนราดยางเกิดขึ้นมากมาย เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ใช้รถยนต์

นอกจากรถยนต์จะเป็นสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจแล้ว ยังเป็นสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมอีกด้วย คนอเมริกันจำนวนล้านๆ คนเห็นว่ารถยนต์เป็นปัจจัยพื้นฐานของชีวิต เนื่องจากการเดินทางสะดวกขึ้น คนจึงย้ายไปอยู่ชานเมืองเพิ่มขึ้น สื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นโฆษณา นิตยสาร วิทยุ หรือภาพยนตร์ต่างก็พูดถึงหรือมีเนื้อหาเกี่ยวกับรถยนต์ นักวิจารณ์บางคนกล่าวว่า บ่อยครั้งที่รถยนต์ทำให้เกิดความขัดแย้งในครอบครัวคือคนในครอบครัวจะแย่งกันใช้รถยนต์ รถยนต์ทำให้เกิดสิ่งไม่พึงประสงค์ ลดการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางศาสนา ช่วยส่งเสริมการขายเหล้าเถื่อนและกลุ่มอิทธิพล ทำให้เกิดลำดับความสำคัญที่ไม่พึงปรารถนา คือคนบางคนมีความต้องการรถยนต์มากกว่าอาหาร เครื่องนุ่งห่มอันปัจจัยสี่ที่มีความจำเป็นในการดำรงชีวิต ทั้งๆ ที่รถยนต์มิได้มีความจำเป็นในการดำรงชีพแต่อย่างใด หากแต่เป็นเพียงเครื่องอำนวยความสะดวกและแสดงฐานะของเจ้าของเท่านั้น เช่น มีคนบอกว่าต้องการรถยนต์มากกว่าอ่างอาบน้ำหรืออาหาร แต่พวกที่สนับสนุนรถยนต์ก็กล่าวว่ารถยนต์เป็นประโยชน์ได้มากพอๆ กับโทษ แต่คนต่างหากที่ก่อให้เกิดด้านลบ⁵⁴

เฟรดเดอริก ลิวอิส อัลเลน สรุปการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่มีผลกระทบมาจากรถยนต์ไว้หลายประการ เช่น ช่วง ค.ศ. 1920 – 1929 ผู้โดยสารใช้บริการรถไฟน้อยลงถึงครึ่งหนึ่ง ในขณะที่ที่จอดรถ สะพาน และอุโมงค์มีรถโดยสารและรถยนต์ส่วนตัวไปใช้บริการเพิ่มมากขึ้น การมีรถยนต์ทำให้ผู้คนสามารถเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ ได้สะดวก ครอบครัวมักจะถูกพาไปพักผ่อนในวันหยุด และแม้กระทั่งชีวิตประจำวันของคนในชนบทก็มีการเปลี่ยนแปลง เช่น มีการเดิน

⁵³ Frederick Lewis Allen, *The Big Change : American Transform Itself 1900-1950*, (New York : Bantam Books, 1961), pp. 107-110.

⁵⁴ Daniel Snowman, *America Since 1920* (New York : Perennial Library, 1968), pp. 29-30.

ทางไปซื้อของในแหล่งการค้าที่อยู่ห่างออกไป ไปชมภาพยนตร์ เป็นต้น นอกจากนี้การมีรถยนต์ใช้ทำให้เจ้าของเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง เมื่อนั่งขับรถยนต์เขาจะรู้สึกว่ารถยนต์พร้อมจะพาเขาไปที่ไหนก็ได้ตามที่ต้องการ⁵⁵

ในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 การคมนาคมมีความสะดวกสบายขึ้นมาก มีทั้งทางรถยนต์ รถไฟ เรือ และเครื่องบิน โดยเฉพาะรถยนต์กลายเป็นอุปกรณ์อำนวยความสะดวกขึ้นใหม่ที่มีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตของคนอเมริกันเป็นอย่างมาก พวกเขาพากันเที่ยวไปตามที่ต่างๆ หนุ่มสาวใช้รถยนต์เป็นพาหนะพากันเที่ยวเตร่ยามค่ำคืน หรือออกไปยังต่างเมือง เป็นที่พัวพันรักกัน เพื่อให้พ้นจากสายตาของบิดามารดา ในนวนิยายของฟิตซ์เจอร์อัลด์แสดงให้เห็นถึงบทบาทของรถยนต์ในวิถีชีวิตของคนหนุ่มสาว "ยุคดนตรีแจ๊ส" ไว้อย่างชัดเจน

ในเรื่อง *This Side of Paradise* ในงานเลี้ยงยามราตรีจะเต็มไปด้วยรถราที่ชายหญิงพร้อมจะพากันขับออกไปนอกงานเลี้ยงเพื่อไปพัวพันรักกัน อะมอร์รี่เคยชวนหญิงสาวคนหนึ่งที่เจอกันในงานเลี้ยงนั่งรถออกไปข้างนอกกับเขา

"Why on earth are we here?" he asked the girl with the green combs one night as they sat in some one's limousine, outside the Country Club in Louisville.

...

"Let's be frank – we'll never see each other again. I wanted to come out here with you because I thought you were the best-looking girl in sight ...."⁵⁶

หลังจากนั้นอิสซาเบลชวนอะมอร์รี่ขับรถเที่ยวไปยังที่ต่างๆ พวกเขาแวะไปทานอาหารกลางวันในนิวยอร์ก ดูละคร ไปลองไอแลนด์ ดังที่บรรยายไว้ว่า

It delighted Amory when Isabelle suggested that they leave for a while and drive around in her car. For a delicious hour that passed too soon they glided the silent roads about Princeton and talked from the surface of their hearts in shy excitement. ....

Next day they rode up through the Jersey country, had luncheon in New York, ...

⁵⁵ Allen, *The Big Change : American Transform Itself 1900-1950*, pp.111-116.

⁵⁶ Fitzgerald, *This Side of Paradise*, p. 59.

Then at six they arrived at the Borges' summer place on Long Island.....

57

ส่วนในเรื่อง *The Beautiful and Damned* ฟิตซ์เจอร์ลด์ยังคงกล่าวถึงการที่ชายหนุ่มหญิงสาวพากันไปขับรถยนต์ไปเที่ยวเตร่ มักจะมีความสัมพันธ์ที่เกินเลยกันในรถ เช่น แอนโทนีกับผู้หญิงคนหนึ่งที่ยอมให้แอนโทนีจูบในคืนที่สามที่คุ้นเคยกันในรถแท็กซี่

He had known her a month, a girl of nondescript and nomadic habits. Someone had casually passed her on to Anthony, who considered her amusing and rather liked the chaste and fairylike kisses she had given him on the third night of their acquaintance, when they had driven in a taxi through the Park.⁵⁸

ในงานเลี้ยงครั้งหนึ่งกลอเรียชวนให้แอนโทนีพาเธอออกไปซื้อของที่ร้านขายยา แอนโทนีจึงชวนขึ้นรถแท็กซี่นั่งไปตามถนนสายต่างๆ ระหว่างที่นั่งอยู่ในรถแอนโทนีโอบและดึงกลอเรียเข้ามาหา แล้วจูบหล่อน

"Let's take a taxi and ride around the bit!" he suggested, without looking at her.

....

Anthony put his arm around the girl, drew her over to him and kissed her damp, childish mouth.⁵⁹

นอกจากนี้ รถยนต์ยังเป็นเครื่องแสดงถึงฐานะของผู้ขับขี่ รถโมเดล ที ของเฮนรี ฟอร์ดเป็นรถยนต์ที่คนทั่วไปพอจะมีไว้ในครอบครองได้ ฟิตซ์เจอร์ลด์ได้กล่าวถึงรถฟอร์ด ซึ่งเป็นรถยนต์ที่มีราคาต่ำ คนทั่วไปจึงสามารถซื้อหาได้ ในนวนิยายเรื่อง *This Side of Paradise* กล่าวว่า อะมอร์และเพื่อนได้อาศัยรถฟอร์ดของเกษตรกรกลับบ้านพรินซ์ตัน "Sunday broke stolid and respectable, and even the sea seemed to mumble and complain, so they returned to Princeton via

⁵⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 88-89.

⁵⁸ Fitzgerald, *The Beautiful and Damned*, p. 45.

⁵⁹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 101-102.

Fords of transient farmers, and broke up with colds in their heads, but otherwise none the worse for wandering.”⁶⁰

ในเรื่อง *The Great Gatsby* แม้แต่วิลสัน (Wilson) ซึ่งเป็นคนหาเช้ากินค่ำ บ้านพักที่เขาอาศัยอยู่เป็นเพียงบ้านโทรมๆ แทบไม่มีอุปกรณ์หรือเครื่องเรือนในบ้าน ยังมีรถฟอร์ดเก่าๆ อยู่หนึ่งคัน

The interior was unpropitious and bare; the only car visible was the dust-covered wreck of Ford which crouched in a dim corner. It had occurred to me that this shadow of garage must be a blind, and that sumptuous and romantic apartments were concealed overhead, when the proprietor himself appeared in the door of an office, wiping his hands on a piece of waste.⁶¹

ในขณะที่รถของแกตส์บี้เป็นรถโรลสรอยอันหรูหรา กว้างขวาง มีการตกแต่งภายใน และประกอบด้วยอุปกรณ์ต่างๆ มากมาย

It was a rich cream color, bright with nickel, swollen here and there in its monstrous length with triumphant hat-boxes and supper-boxes and tool-boxes, and terraced with a labyrinth of windshields that mirrored a dozen suns. Sitting down behind many layers of glass in sort of green leather conservatory.⁶²

ในเรื่อง *Tender Is the Night* แม้ว่าดีคจะแต่งงานกับนิโคลซึ่งเป็นลูกสาวมหาเศรษฐี แต่พื้นฐานเดิมเขาเป็นคนชนชั้นกลางธรรมดาๆ ฟิตซ์เจอร์ดัลด์จึงน่าจะตั้งใจให้รถยนต์ที่ดัดใช้เป็นรถเรนโลด์คันเล็กๆ ซึ่งไม่ใช่รถยนต์ที่มีราคาสูงหรือต่ำเกินไป เพื่อแสดงให้เห็นฐานะของเขาแทนที่จะเป็นรถยนต์ที่มีราคาแพงสมกับฐานะสามีของมหาเศรษฐี

เห็นได้ว่า ฟิตซ์เจอร์ดัลด์ใช้รถยนต์เป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงฐานะของตัวเองและเป็นเจ้าของ และเป็นที่น่าสังเกตอย่างหนึ่งว่า นวนิยายของฟิตซ์เจอร์ดัลด์จะมีฉากอุบัติเหตุทางรถยนต์สอดแทรกอยู่ทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นนวนิยายเรื่องแรกคือ *This Side of Paradise* เพื่อนนักศึกษาคนหนึ่งของ

⁶⁰ Fitzgerald, *This Side of Paradise*, p. 79.

⁶¹ Fitzgerald, *The Great Gatsby*, pp. 30-31.

⁶² เรื่องเดียวกัน, หน้า 70.

อะมอร์รี่ในพริ้นซ์ตัน ชื่อดีค ฮัมเบิร์ด (Dick Humbird) เสียชีวิตในอุบัติเหตุทางรถยนต์ เนื่องจากดีคขับรถในขณะที่เมาสุราจึงทำให้รถพลิกคว่ำ ในเรื่อง *The Beautiful and Damned* มิใช่อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นจริงๆ แต่เป็นเหตุการณ์จำลองในการไปทดสอบเล่นภาพยนตร์ของกลอเรีย ผู้กำกับสมมุติให้กลอเรียลองเล่นเป็นหญิงคนหนึ่งซึ่งเพิ่งทราบข่าวการเสียชีวิตของสามีด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ ส่วนเรื่อง *The Great Gatsby* มีอุบัติเหตุทางรถยนต์เกิดขึ้นหลายครั้ง ไม่ว่าจะเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากงานเลี้ยงที่บ้านของแกตส์บี้ เมื่อแขกที่มาร่วมงานเลี้ยงเมาามากจนขับรถไปชนกำแพง หรือตอนที่ทอมพาหญิงสาวที่เป็นสาวรับใช้ในโรงแรมออกไปข้างนอกตอนกลางคืนจนเป็นข่าวลงหนังสือพิมพ์

หรืออุบัติเหตุครั้งสำคัญที่นำแกตส์บี้ไปสู่หายนะ และเป็นจุดอวสานของเรื่อง เดซี่ขับรถของแกตส์บี้ไปชนเมอร์เทิลจนถึงแก่ความตาย ทำให้วิลสันตามไปยิงแกตส์บี้ด้วยความเข้าใจผิดว่าแกตส์บี้คือขู่ของเมอร์เทิล ส่วนวิลสันคิดว่าแกตส์บี้ตั้งใจฆ่าหล่อน ทั้งๆ ที่ขู่ที่แท้จริงของเมอร์เทิลคือทอม และเมอร์เทิลก็ตั้งใจวิ่งเข้าไปหารถของแกตส์บี้ในขณะที่เดซี่ขับกลับมาด้วยความเร็ว เพราะเข้าใจผิดว่าคนขับคือทอม เนื่องจากตอนขาไป ทอมกับแกตส์บี้แลกรถยนต์กันขับ และทอมได้มาแหวะเติมน้ำมันที่ปั๊มของวิลสันซึ่งเมอร์เทิลแอบมองอยู่จากห้องชั้นบน

ในเรื่อง *Tender Is the Night* มีอุบัติเหตุทางรถยนต์เมื่อนิโคลเกิดอาการคลุ้มคลั่ง แย่งพวงมาลัยรถในขณะที่ดีคกำลังขับรถอยู่ทำให้รถตกข้างทางแต่ไม่มีใครบาดเจ็บ แม้แต่ในนวนิยายเรื่องสุดท้ายของเขา คือ เรื่อง *The Last Tycoon* ยังคงมีอุบัติเหตุทางรถยนต์เช่นกัน สตาเล่าให้ซิชีเลียฟังว่าลูกชายของเขาตายด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ "The summer before I had been all politics – I could probably have arranged a meeting with Harry Bridges. But my boy had been killed in an auto accident after I went back to college, and I was out of touch with such things."⁶³

การที่ฟิตซ์เจอร์อัลด์แสดงให้เห็นอุบัติเหตุทางรถยนต์หลายครั้งในนวนิยายของเขานั้น มีความสอดคล้องกับความเป็นจริงใน "ยุคดนตรีแจ๊ส" ดังที่เฟรดเดอริก ลิวอิส อัลเลน กล่าวไว้ จากสถิติช่วงปี 1920 – 1948 พบว่ามีผู้ประสบอุบัติเหตุรถยนต์และเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก การที่มีผู้ใช้ถนนกันมากจึงต้องมีการปรับปรุงถนนให้ดีขึ้น ผลที่ตามมาเมื่อถนนดีขึ้นผู้ใช้ถนนก็ขับรถเร็วมากขึ้นเช่นกัน จึงมีการตักเตือน การตรวจรถยนต์ และมีป้ายสัญญาณจราจรตามถนน จากการศึกษาถึงสาเหตุของผู้ประสบอุบัติเหตุ พบว่าผู้ขับรถยนต์บางคนก็เมา บางคนก็หลับ และวันสุดสัปดาห์และเทศกาลจะมีอุบัติเหตุมากกว่าวันปกติ⁶⁴

⁶³ F. Scott Fitzgerald, *The Last Tycoon* (London : Penguin Books : 1965), p. 141.

⁶⁴ Allen, *The Big Change : American Transform Itself 1900-1950*, p.116.

ยิ่งกว่านั้นน่าจะเป็นไปได้ว่าฟิตซ์เจอร์รัลด์ใช้รถยนต์เป็นสัญลักษณ์ของวัตถุนิยม เนื่องจากคนมักจะใช้รถยนต์เป็นเครื่องแสดงฐานะอันเป็นการให้ความสำคัญกับทรัพย์สิน เขามองเห็นถึงผลเสียของวัตถุนิยม ซึ่งผู้คนจะให้คุณค่าของวัตถุมากกว่าจิตใจ วัตถุนิยมจะทำลายศีลธรรม อุดมคติและวิถีชีวิตอันดีงามแบบเดิมของคนอเมริกัน เช่นเดียวกับที่อุบัติเหตุทางรถยนต์จะคร่าชีวิตผู้คนหรือทำให้บาดเจ็บ ฟิตซ์เจอร์รัลด์จึงใช้อุบัติเหตุทางรถยนต์เป็นสัญลักษณ์แทนด้านมืดของแนวคิดแบบวัตถุนิยม

2.2.3 การบิน

นอกจากรถยนต์แล้ว ในทศวรรษที่ 20 นี้ ชาวอเมริกันยังได้เฉลิมฉลองผลงานความร่วมมือระหว่างคนและเครื่องจักร เมื่อชาร์ลส์ เอ. ดินเบิร์ก (Charles A. Dornberger) บินเดี่ยวข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกโดยไม่หยุดพักได้สำเร็จเป็นครั้งแรก คนอเมริกันพากันยินดีและยกย่องให้ดินเบิร์กเป็นวีรบุรุษ ดินเบิร์ก กล่าวว่า “เพื่อนทั้งหลาย พวกคุณแทบจะไม่ได้พูดถึงเครื่องยนต์ที่ยอดเยี่ยมกันเลย” ประธานาธิบดีคาลวิน คูลิดิจ์ จึงกล่าวตอบไปว่า “พวกเราภูมิใจในทุกส่วนของเครื่องยนต์นี้ ที่แสดงถึงอัจฉริยภาพและอุตสาหกรรมของอเมริกัน ข้าพเจ้าทราบว่ามีบริษัทมากกว่าหนึ่งร้อยแห่งที่มีส่วนร่วมในวัสดุ ชิ้นส่วน และบริการในการสร้างเครื่องบินลำนี้”⁶⁵ ความสำเร็จซึ่งทำให้เขากลายเป็นวีรบุรุษของชาวอเมริการั้งนี้ นอกจากจะแสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพของเครื่องจักร และความรู้ความสามารถด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแล้ว สมร นิติทัศน์ก็ประกาศกล่าวว่ามัน “ยังเป็นเหมือนสิ่งมหัศจรรย์ที่บันดาลให้คนอเมริกันได้ตระหนักถึงการใช้ชีวิตอย่างเหลวไหลไร้สาระของตน เมื่อเทียบกับประวัติชีวิตอันน่าชื่นชมของคนหนุ่มเช่นดินเบิร์ก”⁶⁶ เนื่องจากดินเบิร์กเป็นคนหนุ่มที่มีความมุ่งมั่นจนกระทั่งประสบความสำเร็จ เป็นที่ยกย่องตั้งแต่อายุยังน้อย ในขณะที่คนอเมริกันร่วมสมัยของเขาส่วนหนึ่งใช้ชีวิตอย่างไร้จุดหมายหมาย เขาแต่หาความสุขสำราญ แต่เมื่อพวกเขาเห็นความสำเร็จของดินเบิร์กซึ่งกลายเป็นวีรบุรุษของคนอเมริกัน จึงทำให้ได้ตระหนักว่าพวกเขาควรจะดำเนินชีวิตอย่างมีแก่นสาร มีจุดหมาย

วิลเบอร์ และออร์วิล ไรท์ (Wilbur and Orville Wright) สร้างเครื่องบินลำแรกขึ้นในปี ค.ศ. 1903 ที่เมืองนอร์ทคาโรไลนา ความก้าวหน้าในการใช้เครื่องบินเป็นไปอย่างช้าๆ จนกระทั่งระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 1 ในปี ค.ศ. 1914 - 1918 สหรัฐอเมริกาจึงได้พัฒนาอุตสาหกรรมการ

⁶⁵ John G. Clark and others, *Three Generation in Twentieth Century America*, 2nd ed. (Illinois: The Dorsey Press, 1982), p. 200.

⁶⁶ สมร นิติทัศน์ประกาศ, *ประวัติศาสตร์อเมริกา ค.ศ. 1865 - 1945 ยุคหลังสงครามกลางเมือง - หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เล่ม 2*, หน้า 71.

บิน⁶⁷ เส้นทางการบินสำหรับการขนส่งผู้คน สินค้า และข้าวของ พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วงสงคราม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลังจากการนำเครื่องบินโลหะ 3 มอเตอร์ของฟอร์ดมาใช้ในปลายทศวรรษที่ 1920 ในปี ค.ศ. 1930 มีสายการบิน 122 สาย ครอบคลุมพื้นที่ 50,000 ไมล์ จึงนับได้ว่า การขนส่งทางอากาศเป็นการพัฒนาทางเทคโนโลยีที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของอเมริกาในทศวรรษที่ 1920⁶⁸

ฟิตซ์เจอร์ลด์ได้กล่าวถึงเครื่องบินและการเดินทางโดยเครื่องบินไว้ในนวนิยายของเขา ในเรื่อง *The Great Gatsby* แกตส์บี้เป็นหนึ่งในบรรดาเศรษฐีที่มีเครื่องบินเล็กส่วนตัว และเคยชวนนิคไปทดลองขับกัน

Evidently he lived in this vicinity, for he told me that he had just bought a hydroplane, and want to try it out in the morning.

"Want to go with me, old sport? Just near the shore along the Sound."

"What time?"

"Any time that suits you best."⁶⁹

ในเรื่อง *Tender Is the Night* ได้กล่าวถึงการเดินทางของดิคจากสหรัฐอเมริกาไปร่วมการประชุมจิตแพทย์ที่กรุงเบอร์ลิน เขาเดินทางไปยังมิวนิคด้วยเครื่องบินโดยสาร "Dick drove to the airport and took the big plane for Munich."⁷⁰ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการเดินทางโดยเครื่องบินเริ่มเข้ามามีบทบาทต่อการดำเนินชีวิตของคนอเมริกัน เช่น การเดินทางไปต่างประเทศ

ถ้าหากฟิตซ์เจอร์ลด์ใช้อุบัติเหตุทางรถยนต์แทนด้านลบของสังคมวัตถุนิยมแล้ว ในเรื่อง *The Last Tycoon*⁷¹ กล่าวถึงทศวรรษที่ 1930 ซึ่งมีความเจริญทางวัตถุและเทคโนโลยีเพิ่มมากขึ้น ฟิตซ์เจอร์ลด์จึงได้นำเสนอการเกิดอุบัติเหตุให้สอดคล้องกับเทคโนโลยีที่ก้าวหน้าขึ้น โดยเปลี่ยนจากอุบัติเหตุทางรถยนต์เป็นอุบัติเหตุทางเครื่องบิน เขาวางโครงเรื่องไว้ว่าในตอนท้ายจะให้สตาเสียชีวิตเนื่องจากเครื่องบินตก

⁶⁷ Tindall and Shi, *America : A Narrative History*, p. 713.

⁶⁸ Arthur S. Link and William A. Link, *The Twenties Century : An American History* (Illinois : Harlan Davidson, 1983), p. 107.

⁶⁹ Fitzgerald, *The Great Gatsby*, pp. 53 - 54.

⁷⁰ Fitzgerald, *Tender Is the Night*, p. 245.

⁷¹ นวนิยายเรื่อง *The Last Tycoon* นี้ ฟิตซ์เจอร์ลด์เขียนไปได้เพียงบางส่วน แต่หลังจากที่เขาเสียชีวิตเอ็ดมันด์ วิลสันได้รวบรวมโครงเรื่องที่ฟิตซ์เจอร์ลด์เขียนไว้มาเรียบเรียง และจัดพิมพ์ออกจำหน่าย

2.2.4 สื่อต่างๆ

ในช่วงทศวรรษที่ 1920 สื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นวิทยุ หนังสือพิมพ์ โฆษณา และภาพยนตร์ต่างเข้ามามีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของชาวอเมริกันอย่างมาก สื่อเหล่านี้ช่วยให้การกระจายข่าวสารข้อมูลทำได้อย่างรวดเร็วและกว้างขวางขึ้น ทำให้คนอเมริกันนิยมจับจ่ายใช้สอย และดำเนินชีวิตอย่างฟุ้งเฟ้อและสะดวกสบายมากขึ้น

2.2.4.1 ภาพยนตร์

โทมัส เอดิสัน ประดิษฐ์กล้องถ่ายภาพยนตร์ขึ้นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1896 และมีการพัฒนาจากการมองภาพผ่านช่องเล็กๆ มาเป็นภาพขาวดำที่ฉายบนจอในโรงภาพยนตร์ที่มีผู้ดูจำนวนมาก จนกระทั่งเป็นภาพยนตร์ที่มีเสียงในปี ค.ศ. 1927 ที่เรียกว่า "ทอล์คกี้"(Talkie) ในภาพยนตร์เรื่อง *เดอะแจ๊ซซิงเกอร์* (The Jazz Singer) และพัฒนาเป็นภาพยนตร์สีในอีกไม่กี่ปีต่อมา ภาพยนตร์สามารถดึงดูดความสนใจของคนอเมริกันได้เป็นจำนวนมาก ในปี ค.ศ. 1922 มีคนอเมริกันดูภาพยนตร์ สัปดาห์ละ 40 ล้านคน และเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากกว่า 100 ล้านคน/สัปดาห์ในปี ค.ศ. 1930⁷²

ในขณะเดียวกัน ดาราภาพยนตร์ก็กลายเป็นขวัญใจและวีรบุรุษของยุคสมัย ไม่ว่าจะเป็นรูโดลฟ์ วาเลนติโน (Rudolph Valentino) ผู้เป็นเทพบุตรของภาพยนตร์เงียบที่เสียชีวิตในปี ค.ศ. 1926 การตายของเขาทำให้ชาวอเมริกันเศร้าอาลัย และมีสตรีชาวอเมริกันบางคนฆ่าตัวตายตามเขา ดักลาส แฟร์แบงก์ (Douglas Fairbanks) ดาราตลกอย่างชาร์ลี แชปลิน (Charlie Chaplin) แมรี พิกฟอร์ด (Mary Pickford) ดาราสาวที่ชาวอเมริกันหลงใหล และขนานนามว่า "หวานใจ" ("Sweetheart") หรือ "เทวดาน้อยๆ" ("Silly little saint") กลอเรีย สวอนสัน (Gloria Swanson) และคลารา โบว์ (Clara Bow) ซึ่งรู้จักกันในนาม "สาวสมัยใหม่" เป็นต้น ภาพยนตร์เป็นผู้สร้างความพอใจที่เปลี่ยนแปลงไปและขนบธรรมเนียมทางเพศแบบใหม่ นักแสดงหญิงเสนอรูปแบบของหญิงชาวอเมริกันที่เปื้อนหน่วยความเป็นผู้หญิงอเมริกันแบบอนุรักษ์นิยมในสมัยก่อน สงครามโลกครั้งที่ 1⁷³ พวกเธอเป็นหญิงยุคใหม่ที่เรียกว่า "แฟลปเปอร์"(flapper) เช่น ในเรื่อง *เฟลมมิงยูท* (Flaming Youth, 1923) *อิท* (It, 1927) และ *อาวเออร์แดนซิงดอเทอร์ส์* (Our Dancing Daughters, 1928) มาลคอล์ม แบรดเบอร์รี่และโฮวาร์ด เทมเพอร์เลย์ (Malcolm Bradbury and Howard Temperley) ผู้ศึกษาประวัติศาสตร์อเมริกันกล่าวว่า ดาราภาพยนตร์ใน

⁷² Norton and others, *A People and a Nation : A History of the United States*, p. 418.

⁷³ Brinkley and Fitzpatrick, *American in Modern Times Since 1890*, p. 198.

“ยุคดนตรีแจ๊ส” เหล่านี้อยู่ในภาพลวงตา และเชื่อว่าพวกเขาเป็นในสิ่งที่พวกเขาไม่ได้เป็น และ สกุกสนานอยู่กับความเชื่อนั้นเหมือนกับสังคมที่พวกเขาอาศัยอยู่⁷⁴ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ พิตซ์เจอร์ลัดด์ที่เสนอไว้ในนวนิยายของเขาว่า โลกภาพยนตร์เป็นโลกมายา ฉาบฉวย ไม่จริงใจ ดังที่เขาจะใช้ภาพยนตร์เป็นตัวเปรียบเทียบในการอุปมาอุปไมยถึงสิ่งดังกล่าวไว้ในนวนิยายเรื่อง

Tender Is the Night ว่า

Yet she knew she would forget him half an hour after she left him – like an actor kissed in a picture.⁷⁵

Cloaked by the erotic darkness she exhausted the future quickly, with all the eventualities that might lead up to kiss, but with the kiss itself as blurred as a kiss in pictures.⁷⁶

The particular mood of the passage she had witnessed lay ahead of her; but however far she was from it her stomach told her it was alright -- she had none of the aversions she had felt in the playing of certain love scenes in pictures.⁷⁷

สิ่งที่นักแสดงแสดงออกมานั้นมิใช่ความรู้สึกที่แท้จริงของเขา แต่เป็นการแสดงแสดงไปตามบทบาท สิ่งและผู้ชมเห็นจากภาพยนตร์จึงเป็นเพียงสิ่งที่โลกมายาสร้างขึ้น ไม่ได้เกิดมาจากความรู้สึกนึกคิดหรืออารมณ์ที่แท้จริง ดังนั้นภาพยนตร์พิตซ์เจอร์ลัดด์จึงใช้ภาพยนตร์มาเป็นคำเปรียบเทียบในความหมายของการเสแสร้ง ไม่เป็นความจริง

หรือในเรื่อง *The Great Gatsby* ในงานเลี้ยงที่บ้านของแกตส์บี้ครั้งที่เดซี่และทอมมาร่วมงาน มีผู้กำกับและดาราภาพยนตร์มาร่วมงานด้วย ทั้งสองคนพากันไปนั่งอยู่ในเงามืดใต้ต้นไม้

Almost the last thing I remember was standing with Daisy and watching the moving-picture director and his star. They will still under the white-plum tree

⁷⁴ Bradbury and Temperley, *Introduction to American Study*, p. 213.

⁷⁵ Fitzgerald, *Tender Is the Night*, p. 92.

⁷⁶ เรื่องเดียวกัน, หน้า 111.

⁷⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 129.

and their faces were touching except for a pale, thin ray of moonlight between. It occurred to me that he had been very slowly bending toward her all evening to attain this proximity, and even while I watched I saw him stoop one ultimate degree and kiss at her cheek.⁷⁸

การที่ฟิตซ์เจอรด์บรรยายภาพของผู้กำกับและดารารของเขาให้อยู่ในเงามืดนี้ อาจตีความได้ว่า โลกของผู้กำกับและนักแสดงซึ่งอยู่ในวงการภาพยนตร์เป็นคนที่อยู่ในโลกที่ไม่ใช่โลกหรือสังคมจริงๆ แต่เป็นโลกแห่งความฝัน เป็นแดนมายา

ในนวนิยายทุกเรื่องของฟิตซ์เจอรด์จะกล่าวถึงภาพยนตร์ ธุรกิจภาพยนตร์ ดาราภาพยนตร์ หรือสิ่งที่เกี่ยวข้อง ในเรื่อง *This Side is Paradise* อะมอร์และเพื่อนๆ พากันออกไปเที่ยว กิจกรรมอย่างหนึ่งที่พวกเขาทำ คือ การดูภาพยนตร์ "They finished the day in moving-picture show"⁷⁹

ฟอร์ส์แมน สกอตต์ (Foresman Scott) กล่าวว่า ดาราสาว เช่น แมรี พิคฟอร์ด กลอเรีย สวอนสัน และคลารา โบว์ เป็นผู้เปิดอาชีพใหม่สำหรับผู้หญิงคนอื่น ๆ⁸⁰ ในเรื่อง *The Beautiful and Damned* กลอเรียอยากไปเป็นดาราภาพยนตร์ตามคำชวนของโบลคแมน (Bloeckman) ซึ่งทำธุรกิจเกี่ยวกับภาพยนตร์อยู่ เธอเคยได้ยินมาว่า แมรี พิคฟอร์ดได้เงินจำนวนมากจากการเป็นดารา "'I want to be a successful sensation in the movies,' she announced. 'I hear that Mary Pickford makes a million dollars annually.'"⁸¹ แต่แอนโทนีไม่ยอมให้กลอเรียไปเป็นดารา เขาเกลียดดาราภาพยนตร์ เกลียดภาพยนตร์ มีอยู่ครั้งหนึ่งกลอเรียแอบหนีแอนโทนีไปลองทดสอบการแสดง กลอเรียต้องผิดหวังเมื่อเธอต้องได้รับบทเป็นแม่ม่าย เพราะเธอดูแก่เกินไปที่จะเป็นพี่น้องของนางเอก

ส่วนนวนิยายเรื่อง *Tender Is the Night* โรสแมรีเป็นดาราที่กำลังโด่งดังจากภาพยนตร์ เรื่อง "แดดดีส์เกิร์ล" (*Daddy's Girl*) ซึ่งเป็นภาพยนตร์เรื่องแรกของเธอ เธอมีรายได้จากการแสดงมากพอสำหรับเธอและมารดา นอกจากนี้ ฟิตซ์เจอรด์ยังกล่าวผ่านคำพูดของดีคว่า

⁷⁸ Fitzgerald, *The Great Gatsby*, p. 114.

⁷⁹ Fitzgerald, *This Side of Paradise*, p. 78.

⁸⁰ Scott, *American Past and Present*, p. 340.

⁸¹ Fitzgerald, *The Beautiful and Damned*, p. 213.

"I don't want a test," said Dick firmly; then, seeing the situation as a whole, he continued lightly, "Rosemary, I'm disappointed. The picture make a fine career for a woman – but my God, they can't photograph me. I'm an old scientist all wrapped up in his private life."⁸²

เขายืนยันความคิดเกี่ยวกับผู้หญิงและอาชีพนักแสดงอีกครั้งหนึ่งผ่านตัวละครที่ชื่อเคท ซึ่งสนทนากับฟรานซ์ว่า ผู้หญิงอเมริกันจะมีความสุขถ้าได้เป็นนักแสดง

"I think Nicole is less sick than anyone thinks – she only cherishes her illness as an instrument of power. She ought to be in cinema, like your Norma Talmadge – that's where all American women would be happy."

"Are you jealous of Norma Talmadge, on a film?"⁸³

จึงเห็นได้ว่า นักแสดงเป็นอาชีพหนึ่งสำหรับผู้หญิงในทศวรรษที่ 1920 และเป็นอาชีพที่มีรายได้งาม

ฟิตซ์เจอร์ลด์กล่าวถึง ดาราภาพยนตร์ที่มีตัวตนจริงๆ และเป็นขวัญใจของประชาชนในช่วงทศวรรษที่ 20 ได้แก่ แมรี พิคฟอร์ด ในเรื่อง *The Beautiful and Damned* ดังที่ได้กล่าวแล้วข้างต้น ส่วนดาราฝ่ายชายที่เขากล่าวถึงในนวนิยายเรื่อง *The Last Tycoon* คือ รูดอล์ฟ วาเลนติโน เขาเขียนไว้ว่าซิติเลีย(Cecilia) นี้ถึงงานวันเกิดครบ 5 ปีของเธอที่รูดอล์ฟ วาเลนติโนมาร่วมงานด้วย "Though I haven't ever been on the screen I was brought up in pictures. Rudolph Valentino came to my fifth birthday party—or so I was told."⁸⁴

ในเรื่อง *Tender Is the Night* ฟิตซ์เจอร์ลด์แสดงให้เห็นว่า ภาพยนตร์เป็นสิ่งที่คนอเมริกันให้ความชื่นชอบ คอลลิส (Collis) กล่าวกับโรสแมรี่และดีคี่ว่า เขาได้ดูภาพยนตร์เรื่อง *แดดดีส์เกิร์ลส์ร็อบ* และเขาทราบมาว่ามีนักเรียนที่นิวเฮฟเวน (New Heaven) ดูภาพยนตร์เรื่องนี้ถึงสิบสองรอบ "'That's a great picture,' said Collis. 'I've seen it four times. I know one boy at New Heaven who's seen it a dozen times.'"⁸⁵

⁸² Fitzgerald, *Tender Is the Night*, p. 153.

⁸³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 302.

⁸⁴ Fitzgerald, *The Last Tycoon*, p. 5.

⁸⁵ Fitzgerald, *Tender Is the Night*, p. 153.

ส่วนเรื่อง *The Last Tycoon* เรื่องราวในนวนิยายกล่าวถึงชีวิตและการทำงานของผู้นั้นที่อยู่ในอาณาจักรฮอลลีวูด โดยมีสตาร์ (Starh) ตัวละครเอกเป็นผู้กำกับภาพยนตร์ คู่ปรับของเขาคือ แพทช์ แบริดจ์ (Patch Brady) ซึ่งเป็นหุ้นส่วน แต่นวนิยายเรื่องนี้กล่าวถึงเรื่องราวในสมัยทศวรรษที่ 1930 มิใช่ “ยุคดนตรีแจ๊ส” จึงมิได้นำมาวิเคราะห์ในที่นี้ เนื่องจากมิได้อยู่ในขอบเขตของการวิจัย

2.2.4.2 โฆษณา

ก่อนปี ค.ศ. 1920 ผู้ผลิตจะสร้างความแตกต่างให้สินค้าของตนด้วยราคาที่ต่ำกว่าคู่แข่งและวิธีกระจายสินค้า แต่หลังจากปี 1920 ผู้ผลิตหันมาให้ความสำคัญกับตลาดและภาชนะบรรจุเพิ่มมากขึ้น อลัน บริงเคย์และเอลเลน ฟิตซ์แพทริก (Alan Brinkely and Ellen Fitzpatrick) กล่าวไว้ในหนังสือ *American in Modern Times since 1890* ว่านักโฆษณาจะไม่เสนอข้อมูลด้วยรูปแบบที่เรียบง่ายอีกต่อไป พวกเขาส่งเสริมให้คนอเมริกันซึมซับคุณค่าของการโฆษณา และเชื่อมโยงผลิตภัณฑ์กับวิถีชีวิตแบบพิเศษ⁸⁶ เช่น ประชาธิปไตย ครอบครัว ความสะดวกสบายแบบชนชั้นกลางและความทันสมัย ธุรกิจโฆษณาทำให้คนอเมริกันใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย ชอบซื้อหาแลกเปลี่ยนของใช้ต่างๆ ที่ไม่มีความจำเป็น รูปแบบของการโฆษณามีทั้งทางหนังสือพิมพ์ นิตยสาร วิทยุ และพนักงานขายเข้าไปโฆษณาขายสินค้าตามบ้าน สมร นิตินันท์ประภาส กล่าวว่า การโฆษณาในยุค “รถยนต์” กลายเป็นศิลปะที่หารายได้ให้แก่ธุรกิจอย่างงดงามและเปลี่ยนมาตรฐานการครองชีพของคนอเมริกันให้ใกล้เคียงกันได้รวดเร็วกว่ายุคใดๆ ในอดีต รวมทั้งช่วยให้การผลิตแบบมวล ซึ่งผลิตได้ปริมาณมากรวดเร็ว และการค้าแบบผ่อนส่งเป็นแนวทางสำคัญในการดำเนินธุรกิจ在美国⁸⁷ ซึ่งสอดคล้องกับที่เฟรดเดอริก ลิวอิส อัลเลน กล่าวว่า ในปี ค.ศ. 1890 มันเซ (Monsey) และแม็คคลอร์ (McClure) พบว่า หากคุณขายนิตยสารได้มากพอและอาศัยการโฆษณาเข้าช่วยก็จะทำให้คุณได้กำไร แต่เมื่อเวลาผ่านไปสองทศวรรษ ไชริส เค. เค. เคอร์ทิส (Cyrus H. K. Curtis) บรรณาธิการของเขา และจอร์จ ฮอร์เวท ลอริเมอร์ (George Horace Lorimer) แห่งหนังสือพิมพ์ *เดอะแซทเทอร์เดย์อีฟเวนนิงโพสต์* (*The Saturday Evening Post*) และเอ็ดวาร์ด บอค (Edward Bok) แห่ง *เลดีส์โฮมเจอร์นอล* (*Ladies' Home Journal*) ได้ผลิตหนังสือออกมาและขายได้เป็นจำนวนมาก ซึ่งทำให้ได้กำไรสูงขึ้นด้วย ในปี ค.ศ. 1902 *เดอะแซทเทอร์เดย์อีฟเวนนิงโพสต์* ขายได้ 314,671 เล่ม/ฉบับ และได้กำไรจากการโฆษณา 360,125

⁸⁶ Brinkely and Fitzpatrick, *American in Modern Times Since 1890*, p. 636.

⁸⁷ สมร นิตินันท์ประภาส, *ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา ค.ศ.1865-1945 ยุคหลังสงครามกลางเมือง : สงครามโลกครั้งที่ 1 เล่ม 2*, หน้า 37.

ดอลลาร์ ในปี ค.ศ. 1922 ขายได้ 2,187,024 เล่ม/ฉบับ ซึ่งเป็นประมาณ 7 เท่าของปี ค.ศ.1902 ส่วนกำไรจากการโฆษณาพุ่งสูงขึ้นเป็น 28,278,755 ดอลลาร์ หรือมากกว่า 78 เท่าของปี ค.ศ. 1902⁸⁸ และในปี ค.ศ. 1929 การโฆษณาสามารถทำเงินรวมกันได้ทั้งหมดถึง 340 ล้านดอลลาร์ แมรี เบท นอร์ดตัน และคณะกล่าวว่า ในทศวรรษที่ 1920 โฆษณามีอิทธิพลต่อรสนิยมของคนอเมริกันในเรื่องรถยนต์ สินค้าและบริการอื่นๆ มากกว่าที่เคยเป็นมา⁸⁹

ฟิตซ์เจอร์อัลด์กล่าวถึงการโฆษณาไว้ในนวนิยายเรื่อง *This Side of Paradise* ว่า อะเมอร์ เคยทำงานเป็นคนเขียนบทโฆษณาในบริษัทแบสคอมแอนด์บาร์โลว์สแอดเวอร์ไทซิงเอเจนซี (Bascome and Barlow's advertising agency) อเล็ก (Alec) ถามอะเมอร์เรื่องการเขียนงาน โฆษณาว่าเป็นอย่างไรบ้าง "Yeah, just saw him. How's the advertising to-day? Write some brilliant copy?"⁹⁰ และชายวัยกลางคนที่รับอะเมอร์ขึ้นรถในคืนหนึ่งคุยกับอะเมอร์เรื่อง โฆษณาและสิ่งพิมพ์ว่า ศิลปินมีส่วนในการสร้างนิตยสาร โฆษณา และละคร ธุรกิจสิ่งพิมพ์เป็น อาชีพที่น่าสนใจสำหรับคนที่มีความสามารถในการที่จะสร้างผลงานของตนเอง

Artists draw your magazine covers, write your advertisements, hash out rag-time for your theatres. By the great commercializing of printing you've found a harmless, polite occupation for every genius who might have carved his own niche.⁹¹

ในเรื่อง *The Great Gatsby* กล่าวถึงแผ่นป้ายโฆษณา คือ ดวงตาของดร. ที. เจ. เอกเกิลเบิร์ก ซึ่งเป็นแผ่นป้ายโฆษณาของร้านจักษุแพทย์แห่งหนึ่ง ตั้งอยู่ตรงกันข้ามกับคู่มือมรดกยนต์ของวิลสัน เมื่อจักษุแพทย์ย้ายร้านไปแล้วก็มีได้นำแผ่นป้ายโฆษณานั้นไปด้วย ป้ายโฆษณา นี้มีลักษณะเป็นรูปดวงตาสีฟ้าขนาดใหญ่ที่สวมแว่นตา แต่ไม่มีใบหน้าและจมูก

That's [The eyes of Doctor T. J. Eckleberg are blue and gigantic—their retinas are one yard high. They look out of no face, but, instead, from a pair of

⁸⁸ Allen, *The Big Change : American Transforms Itself*, p. 104.

⁸⁹ Norton and others, *A People and a Nation : A History of the United States*, p. 412.

⁹⁰ Fitzgerald, *This Side of Paradise*, p. 191.

⁹¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 269.

enormous yellow spectacles which pass over a non-existent nose....^{92]} an advertisement.⁹³

แผ่นป้ายโฆษณาที่มีอิทธิพลต่อวิลสันมาก สำหรับวิลสันแล้วดวงตาของดร. ที. เจ. เอกเกิลเบิร์กเปรียบเสมือนดวงตาของพระเจ้า ซึ่งฟิลลิป นอร์ทแมน (Phillip Northman) กล่าวว่า ถ้าดวงตานี้เป็นดวงตาของพระเจ้า ต้องเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งไม่ได้อยู่ในโลกปัจจุบัน และถูกสร้างขึ้นมาด้วยความปรารถนาของจักรูแพทย์ที่ต้องการเงิน⁹⁴

นอกจากนี้ยังมีการกล่าวถึงโฆษณาอีกหลายครั้ง เช่น เมอร์เทิลเล่าถึงเหตุการณ์ตอนที่เธอเจอหอมครั้งแรกบนรถไฟ เธอแอบมองหอมแต่เมื่อหอมมองมา เธอต้องแกล้งทำเป็นมองโฆษณาเหนือศีรษะของหอม

"... I was going up to New York to see my sister and spend the night. He had on address suit and patent leather shoes, and I couldn't keep my eyes off him, but every time he look at me I had to pretend to be looking at the advertisement over his head...."⁹⁵

จากนวนิยายจะเห็นได้ว่าการโฆษณากลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของคนอเมริกัน พวกเขาได้เห็น รับรู้ ซึมซับข้อมูลของการโฆษณา ซึ่งพบเห็นได้ทั่วไปทั้งในหนังสือพิมพ์ บนรถไฟ และริมถนน การโฆษณามีผลต่อจิตใจและความรู้สึกของคนผู้รับสื่อ เช่น การที่วิลสันหวาดกลัวต่อสายตาของดอกเตอร์ที. เจ. เอกเกิลเบิร์ก

2.2.4.3 หนังสือพิมพ์และนิตยสาร

ช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 หนังสือพิมพ์ทำให้ประชาชนทั้งทั้งประเทศได้รับข่าวสารอย่างเดียวกัน หนังสือพิมพ์เกือบทุกฉบับลงข่าวและเนื้อหาอย่างเดียวกัน เป็นอิสระจากนักการเมือง และไม่สนับสนุนพรรคใด⁹⁶ ส่วนนิตยสารรายสัปดาห์และรายเดือนดึงดูดผู้อ่านได้เป็นจำนวน

⁹² Fitzgerald, *The Great Gatsby*, p. 29.

⁹³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 166.

⁹⁴ Phillip Northman, *The Great Gatsby Notes* (Nebraska : Cliff's Notes, 1966), p. 20.

⁹⁵ Fitzgerald, *The Great Gatsby*, p. 42.

⁹⁶ สมร นิติทัศน์ประภาส, *ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา ค.ศ.1865-1945 ยุคหลังสงครามกลางเมือง : สงครามโลกครั้งที่ 1 เล่ม 2*, หน้า 41.

มาก เป็นสื่อสำคัญในการสร้างมาตรฐานและรสนิยมและความคิดเห็นของชาวอเมริกัน นิตยสารที่แพร่หลาย เช่น เดอะเนชั่น (*The Nation*), นิวรีพับลิค (*New Republic*), ฮาร์เปอร์ (*Harper*), แอตแลนติก (*Atlantic*) และ ดิอเมริกันเมอร์คิวรี (*The American Mercury*) นิตยสารเหล่านี้เป็นที่นิยมเฉพาะกลุ่ม ส่วนเดอะแซทเทอร์เดย์อีฟเวนนิงโพสต์, คอลเลียร์ส์ (*Collier's*) และนิตยสารสำหรับสตรีที่มีนัยยะเบาสมองและบทความที่เกี่ยวกับปัจจุบันเป็นนิตยสารที่นิยมอ่านกันทั่วไป ในปี ค.ศ. 1920 นิตยสารมีการพัฒนามากยิ่งขึ้น โดยออกวารสารที่มีแนวทางต่างๆ กัน ซึ่งประสบความสำเร็จอย่างดี เช่น รีดเดอร์ไดเจสต์ (*Reader's Digest*) ที่คนทุกเพศทุกวัยนิยมอ่าน วารสารไทมส์ (*Times*) ซึ่งตีพิมพ์ออกมาในปี ค.ศ. 1925 และได้รับความนิยมว่าเป็นนิตยสารข่าวที่แพร่หลายที่สุด⁹⁷

ฟิตซ์เจอร์อัลด์กล่าวถึงหนังสือพิมพ์ และนิตยสารต่างๆ รวมทั้งการอ่านหนังสือพิมพ์และนิตยสารของคนอเมริกัน เช่น การติดตามข่าวสาร ในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 1 ตัวละครบางตัวไม่ว่าจะเป็น อัดัม แพทช์ หรือ ฟรานซ์ ติดตามข่าวความเคลื่อนไหวของสงครามจากหนังสือพิมพ์และนิตยสารต่างๆ หนังสือพิมพ์และนิตยสารที่ฟิตซ์เจอร์อัลด์กล่าวถึงในนวนิยายของเขา ได้แก่ เดอะแซทเทอร์เดย์อีฟเวนนิงโพสต์, ดิเอสไควร์ (*The Esquire*), นิวยอร์กเฮอรัลด์ (*New York Herald*), ทาวน์แททเทิล (*Town Tattle*), ซิมอนด์คอลลด์ปีเตอร์ (*Simon Called Peter*)

ในเรื่อง *This Side of Paradise* กล่าวถึงหนังสือพิมพ์ หนังสือรายสัปดาห์และนิตยสารว่าหนังสือพิมพ์และนิตยสารมีอำนาจและบันดาลเงินทองได้

Now this spiritually unmarried man hasn't direct power, for unfortunately the spiritually married man, as a by-product of his money chase, has garnered in the great newspaper, the popular magazine, the influential weekly—so that Mrs. Newspaper, Mrs. Magazine, Mrs. Weekly can have a better limousine than this oil people across the street or those cement people round the corner.⁹⁸

ในเรื่อง *The Great Gatsby* กล่าวถึงหนังสือพิมพ์และนิตยสารหลายฉบับ และกล่าวถึงอยู่หลายครั้ง เช่น ในช่วงเวลาที่ไม่ได้พบกัน แกตส์บี้ทราบข่าวของเดซี่จากข่าวสังคมในหนังสือพิมพ์ หรือในตอนที่จอร์แดนอ่านหนังสือพิมพ์ให้ทอมฟัง

⁹⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 41.

⁹⁸ Fitzgerald, *This Side of Paradise*, pp. 271-272.

Inside, the crimson room bloomed with light. Tom and Miss Baker sat at either end of the long couch and she read aloud to him from *The Saturday Evening Post* – the words, murmurous and uninflected, running together in a soothing tune.⁹⁹

ในอพาร์ทเมนท์ของทอมและเมอร์เทิลมีนิตยสารต่างๆ รวมทั้งนิตยสารเกี่ยวกับเรื่อง อื้อฉาวในบรอดเวย์อยู่หลายเล่ม ซึ่งนิตยสารเหล่านี้เป็นนิตยสารประเภทที่บรรดาแม่บ้านนิยมอ่าน “Several old copies of *Town Tattle* lay on the table together with a copy of *Simon Called Peter*, and some of the small scandal magazine of Broadway.”¹⁰⁰ และตอนที่เดซี่ขับรถยนต์ไปชนเมอร์เทิลตายโดยไม่หยุดดูเหตุการณ์ หนังสือพิมพ์เรียกรถยนต์ที่เดซี่ขับว่าเป็น “รถมฤตยู”

The “death car,” as the newspaper called it, didn't stop; it came out of the gathering darkness, wavered tragically for a moment, and then disappeared around the next bend. Michaelis wasn't even sure of its color – he told the first policeman that it was light green.¹⁰¹

และเมื่อนิคได้สนทนากับแกตส์บี้เรื่องการเข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่ 1 ความไม่เชื่อถือนอกของเขาก็หายไป เหมือนการมองอย่างรวดเร็วผ่านนิตยสาร 12 เล่ม “My incredulity was submerged in fascination now; it was like skimming hastily through a dozen magazines.”¹⁰²

ส่วนในเรื่อง *Tender Is the Night* โรสแมรี่เปรียบเทียบความงามของปากของนิโคลว่าเหมือนศรของกามเทพบนปกนิตยสาร “With the mouth the sculptor had taken desperate chances -- it was the cupid's bow of a magazine cover, yet it shared the distinction of the rest.”¹⁰³

การที่ฟิตซ์เจอรด์นำนิตยสารมาใช้เป็นคำเปรียบเทียบ น่าจะแสดงให้เห็นว่านิตยสารเป็นสิ่งที่คนอเมริกันคุ้นเคยหรือเข้าใจความหมายได้ดี

⁹⁹ Fitzgerald, *The Great Gatsby*, p. 24.

¹⁰⁰ เรื่องเดียวกัน, หน้า 35.

¹⁰¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 144.

¹⁰² เรื่องเดียวกัน, หน้า 72.

¹⁰³ Fitzgerald, *Tender Is the Night*, p. 83.

พิตซ์เจอร์ลด์ได้กล่าวถึงชื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่มีอยู่จริงในสังคมไว้ว่า โรสแมรี่ซื้อนิตยสาร 2 ฉบับไปฝากมารดา “She had bought *Le Temps* and *The Saturday Evening Post* for her mother”¹⁰⁴ นอกจากนี้ยังกล่าวถึงนิตยสารฉบับหนึ่งที่ชื่อว่า *นิวยอร์กเฮรัลด์* “The young man of Latin aspect had been turning the pages of the Paris edition of the *New York Herald*.”¹⁰⁵

จะเห็นได้จากนวนิยายว่าคนอเมริกันให้ความสนใจกับหนังสือพิมพ์ นิตยสาร การอ่านสื่อเหล่านี้การเป็นส่วนหนึ่งในการดำเนินชีวิตแต่ละวัน ซึ่งทำให้พวกเขาได้รับรู้ข้อมูลข่าวสาร

พิตซ์เจอร์ลด์แสดงให้เห็นว่า ใน“ยุคดนตรีแจ๊ส”นี้ สื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็ภาพยนตร์ โฆษณา หนังสือพิมพ์ หรือนิตยสาร ต่างเข้ามามีบทบาทในชีวิตของคนอเมริกัน และมีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของพวกเขา

2.3 ที่พักอาศัยและอาคารบ้านเรือน

จอห์น จี. คลาร์ค (John G. Clark) และคณะ กล่าวไว้ในหนังสือ *ทรีเจเนเรชันอินทเว็นตีทเซ็นจูรีอเมริกา (Three Generations in Twentieth Century America)* ว่า ในปี ค.ศ. 1905 เป็นปีที่มีการสร้างบ้านและอพาร์ทเมนต์มากที่สุด คือ 507,000 หลัง ต่อมา ในทศวรรษที่ 1920 นี้ มีอัตราการสร้างที่อยู่อาศัยเพิ่มมากขึ้น ช่วงปี ค.ศ. 1922-1929 อัตราการสร้างบ้านสูงกว่าห้าแสนหลังทุกปี และในปี ค.ศ. 1925 มีอัตราการสร้าง 397,000 หลัง บ้านและอพาร์ทเมนต์เหล่านี้เป็นบ้านสมัยใหม่¹⁰⁶ สวสมร นิติทัศน์ประกาศ กล่าวว่า แบบบ้านที่นิยมปลูกกันมากที่สุดในยุคนี้นิยมบ้านแบบสมัยอาณานิคม บ้านไร่ของชาวดัชท์ และวิลลาแบบสเปน การก่อสร้างเน้นการใช้งานให้ได้มากที่สุด ดูเรียบง่าย ใช้กระจกแทนไม้และอิฐมากขึ้น และบริเวณนอกชายคากว้างขึ้น¹⁰⁷

นอกจากนี้การสร้างดีกระฟ้านิยมกันมากขึ้นตามเมืองใหญ่ๆ เช่น นิวยอร์ก เพื่อเป็นที่อยู่อาศัยและที่ทำงาน การก่อสร้างมีฝีมือและความสูงเพิ่มมากขึ้น มีการจัดเนื้อที่เพื่อให้ใช้ประโยชน์ได้เต็มที่ ตึกเอ็มไพร์สเตต (Empire State) ที่สูงถึง 102 ชั้น ได้สร้างขึ้นในนิวยอร์ก ซึ่งแสดงให้เห็น

¹⁰⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 80.

¹⁰⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 84.

¹⁰⁶ Clark and others, *Three Generation in Twentieth Century America*, p.198.

¹⁰⁷ สมร นิติทัศน์ประกาศ, *ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา ค.ศ.1865-1945 ยุคหลังสงครามกลางเมือง : สงครามโลกครั้งที่ 1 เล่ม 2*, หน้า 46.

เห็นถึงความเจริญรุ่งเรืองของ “ยุคใหม่” และการพัฒนาวิธีการใหม่ๆ ทางสถาปัตยกรรมที่ทำให้สร้างตึกได้สูงขึ้น¹⁰⁸

เนื่องจากความเจริญก้าวหน้าทางสถาปัตยกรรม มีการสร้างตึกสูงและตึกระฟ้าขึ้นมากมาย และมีการอพยพจากชนบทเข้าสู่เมืองมากขึ้น อพาร์ทเมนต์ที่จึงกลายเป็นที่พักอาศัยของคนใน “ยุคดนตรีแจ๊ส” ที่มีการก่อสร้างกันมากในขณะนั้น ในเรื่อง *The Beautiful and Damned* กล่าวถึงการใช้ชาวอเมริกันบางส่วนใช้อพาร์ทเมนต์เป็นที่พักอาศัย เช่น แอนโทนีพักอยู่ในอพาร์ทเมนต์อันหรูหราในถนนเลขที่ห้าสิบสอง ใกล้เคียง กับถนนเลขที่ห้าและหกซึ่งเป็นแหล่งของความหรูหราต่างๆ ในนิวยอร์ก ฟิตซ์เจอร์ลัดได้บรรยายอพาร์ทเมนต์ ซึ่งแอนน์ อาร์เบอร์ (Ann Arbor) เรียกว่า “หอคอยงาช้างที่สะกดกสบาย”¹⁰⁹ ดังกล่าวว่า

The house itself was of murky material, built in the late nineties; in response to the steadily growing need of small apartments each floor had been thoroughly remodelled and rented individually. Of the four apartments Anthony's, on the second floor, was the most desirable.¹¹⁰

อพาร์ทเมนต์ที่แอนโทนีอาศัยอยู่เดิมเป็นบ้านที่สร้างในทศวรรษ 1980 ต่อมาเพื่อตอบสนองความต้องการที่คนอยากพักอาศัยในอพาร์ทเมนต์มากขึ้น จึงได้ปรับปรุงเป็นอพาร์ทเมนต์ให้เช่า ห้องที่แอนโทนีพักอยู่ในชั้นที่สองซึ่งเป็นส่วนที่ดีที่สุด ภายในห้องของแอนโทนี ด้านหน้ามีกระจกบานใหญ่มองเห็นถนนเลขที่ห้าสิบสอง มีการตกแต่งด้วยที่นั่งเล่นอันนุ่มสบาย มีฉากสูง มีมูมเตาผิง

The front room had fine high ceilings and three large windows that loomed down pleasantly upon Fifty-second Street. ... There was a deep lounge of the softest brow leather with somnolence drifting about it like a haze. There was a high screen of Chinese lacquer chiefly concerned with geometrical

¹⁰⁸ Clark and others, *Three Generation in Twentieth Century America*, p. 202.

¹⁰⁹ Ann Arbor, *The Art of F. Scott Fitzgerald*, trans. Charts Matz and the author, 2nd ed. (Michigan : The University of Michigan Press, 1969), p. 37.

¹¹⁰ Fitzgerald, *The Beautiful and Damned*, p. 10.

fishermen and huntsmen in black and gold; this made a corner alcove for a voluminous chair guarded by an orange-colored standing lamp.¹¹¹

ในเรื่อง *The Great Gatsby* มีการกล่าวถึงอพาร์ทเมนต์เช่นกัน ทอมซื้ออพาร์ทเมนต์ไว้เป็นที่พักของเขาและเมอร์เทิล(Myrtle)ในนิวยอร์ก มีเฟอร์นิเจอร์มากมายในห้องจนทำให้ดูเหมือนว่าเฟอร์นิเจอร์แทบจะล้นห้อง

ส่วนบ้านของทอมและเดซี่เป็นคฤหาสน์แบบจอร์เจียน เมื่อมองจากบ้านของนิคในเวสต์เอจก์ (West Egg) จะมองเห็นบ้านของทอมเหมือนวังสีขาวที่ทันสมัยเปล่งประกายไปในน้ำ "Across the Courtesy bay the white palaces of fashionable East Egg glittered along the water,...."¹¹² เมื่อนิคเข้าไปในบ้านของทอมครั้งแรก เขารู้สึกว่า บ้านของทอมหรูหราโอ่อ่ากว่าที่คิด การตกแต่งประดับประดาอย่างหรูหรา มองเห็นอ่าว มีสนามหญ้าขนาดใหญ่ไปจรดชายหาด

Their house was even more elaborate than I expected, a cheerful red-and-white Georgian Colonial mansion, overlooking the bay. The lawn started at the beach and ran toward the front door for quarter of a mile, jumping over sun-dials and brick walks and burning gardens--finally when it reached the house drifting up the side in bright vines as though from the momentum of it run. The front was broken by line of French windows, glowing now with reflected gold and wide open to the warm windy afternoon.¹¹³

บ้านของแกตส์บี้เป็นบ้านขนาดใหญ่เช่นกัน แต่มีลักษณะที่แตกต่างจากบ้านของทอม บ้านของแกตส์บี้เลียนแบบมาจากเทศบาลเมืองนอร์ม็องดี (Normandy) มีสระว่ายน้ำหินอ่อน มีสนามหญ้าและสวนขนาดใหญ่กว่า 40 เอเคอร์

The one on my right was a colossal affair by any standard---it was a factual imitation of some Hotel de Ville in Normandy, with a tower on one side,

¹¹¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 10.

¹¹² Fitzgerald, *The Great Gatsby*, p. 11.

¹¹³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 12-13.

spanking new under a thin beard of raw ivy, and a marble swimming pool, and more than forty acres of lawn and garden.¹¹⁴

ห้องสมุดเป็นแบบโกธิค ตกแต่งด้วยไม้โอ๊คแกะสลักจากอังกฤษ หนังสือและข้าวของที่ประดับประดาอยู่ในห้องสมุดล้วนแล้วแต่เป็นของดีและเป็นของแท้

A high Gothic library, paneled with carved England oak, and probably transported complete from some ruin overseas.

...

He waved his hand toward the book-shelves.

"About that. As a matter of fact you needn't bother to ascertain. I ascertained. They're real."

"The books?"

He nodded.

"Absolutely real – have pages and everything. I thought they'd be a nice durable cardboard. Matter of fact, they're absolutely real...."¹¹⁵

เมื่อเดซี่มาเห็นบ้านของแกตส์บี้ เธอชื่นชมในทุกสิ่ง ไม่ว่าจะเป็นเสา สวน ห้องต่างๆ ทั้งๆ ที่บ้านที่เดซี่อยู่กับทอมก็ใหญ่โต และมีการตกแต่งอย่างหรูหราประจักษ์

Daisy admired this aspect or that of the feudal silhouette against the sky, admired the gardens, the sparkling odor of jonquils and the frothy odor of hawthorn and plum blossoms and the pale gold odor of kiss-me-at-the-gate. It was strange the marble steps and fine no stir of bright dresses in and out of the door,....

And inside, as we wandered through Marie Antoinette music-rooms and Restoration salons,....

¹¹⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 11.

¹¹⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 51.

His bedroom was the simplest room of all--except where the dresser was garnished with a toilet set of pure dull gold.¹¹⁶

จะเห็นว่าฟิตซ์เจอร์รัลด์บรรยายบ้านอย่างละเอียด เพื่อให้เห็นความหรูหรา โอ้อวดของบ้านทั้งสอง เป็นการสะท้อนให้เห็นภาพแบบสมจริง แต่บ้านของทอมและแกตส์บู้ยังไม่ใช่ลักษณะบ้านของคนทั่วไป แต่เป็นบ้านของคนชั้นสูงและคนรวย ฟิตซ์เจอร์รัลด์บรรยายโดยใช้คำว่า "gold" ซึ่งแสดงความมั่งคั่งของคนเป็นเจ้าของบ้าน ซึ่งจะสัมพันธ์กับแนวคิดเรื่องสังคมวัตถุนิยม ดังที่จะเสนอในบทที่ 4

2.4 ดนตรีแจ๊ส

ดนตรีแจ๊สกำเนิดขึ้นในกลุ่มคนผิวดำทางตอนใต้ของอเมริกา ระหว่างปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 กับต้นศตวรรษที่ 20 โดยมีต้นกำเนิดมาจากเพลงบลูส์ (Blues) และแรก (Rag) หรือแรกไทม์ (Ragtime) ปัจจัยที่สำคัญที่ทำให้ดนตรีแจ๊สแพร่หลายคือ ความรุดหน้าของอุตสาหกรรมแผ่นเสียง และการอพยพของคนดำทางตอนใต้ขึ้นมาทางเหนือ ทำให้ดนตรีแจ๊สแพร่หลายไปตามเมืองต่างๆ โดยเฉพาะทางตอนใต้ของชิคาโก และคลับบาร์ในนิวยอร์ก รวมทั้งกลุ่มคนผิวขาวด้วย

อาร์เธอร์ เอส. ลิงค์ (Arthur S. Link) และวิลเลียม เอ. ลิงค์ (William A. Link) กล่าวว่า การพัฒนาที่สำคัญที่สุดทางดนตรี คือ การเริ่มต้นของดนตรีแจ๊สซึ่งเป็นดนตรีพื้นเมืองของอเมริกา อันมีต้นกำเนิดมาจากบาร์และห้องโถงโสเภณีของคนดำในเมืองนิวยอร์กลิน ในช่วงต้นของศตวรรษที่ 20 แล้วขยายไปถึงชิคาโกในปี ค.ศ. 1916 และในทศวรรษที่ 1920 ดนตรีแจ๊สแพร่หลายอย่างรวดเร็วไปทั่วประเทศและทั่วโลก¹¹⁷

ในช่วงทศวรรษที่ 1920 มีวงดนตรีและนักดนตรีแจ๊สจำนวนมากที่ออกแผ่นเสียงและโด่งดังในอเมริกา เช่น วงดิกซีแลนด์ (Dixieland), หลุยส์ อาร์มสตรอง (Louis Armstrong), โจเซฟ คิง โอลิเวอร์ (Joseph King Oliver)

โจคิม เบเรนด์ต (Jokim Berendt) กล่าวว่า ดนตรีแจ๊สมีลักษณะเด่นคือ มีลักษณะเฉพาะทางด้านจังหวะลีลา มีชีวิตชีวา และสะท้อนให้เห็นเอกลักษณ์ของนักดนตรีขณะที่ยังบรรเลงอยู่¹¹⁸ ส่วนมาร์ติน ดับลิว ลอฟฟอร์ด (Martin W. Laforce) และ เจมส์ เอ. เดรค (James A. Drake) กล่าวว่า ความแพร่หลายของดนตรีแจ๊ส ซึ่งเป็นแนวดนตรีมีท่วงทำนองที่ไม่เข้มงวดและบางครั้งก็

¹¹⁶ เรื่องเดียวกัน, หน้า 97-98.

¹¹⁷ Link and Link, *The Twenties Century : An American History*, p. 116.

¹¹⁸ ประสิทธิ์ เลี้ยวศิริพงศ์, *ประวัติดนตรีแจ๊ส* (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์เคล็ดไทย, 2539) หน้า 2.

ไม่ประสานกลมกลืนกัน เป็นสัญลักษณ์ที่เป็นผลมาจากสงครามโลกครั้งที่ 1 ซึ่งทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงรสนิยมทางดนตรีครั้งสำคัญ¹¹⁹ ลักษณะและท่วงทำนองของดนตรีแจ๊สมีความสัมพันธ์กับช่วงเวลาหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ซึ่งคนอเมริกันต้องการการปลดปล่อย แสวงหาความสุข ความสนุกสนานได้เป็นอย่างดี จึงทำให้ดนตรีแจ๊สเป็นแนวดนตรีที่ใช้เล่นกันตามคลับบาร์ในการเต้นรำเป็นที่นิยมของคนอเมริกันเป็นอย่างมากในทศวรรษที่ 20 จนกระทั่ง เอฟ. สกอตต์ พิตซ์เจอร์ลด์ นำมาขนานนามอเมริกาในยุคนั้นว่า “ยุคดนตรีแจ๊ส” อันหมายถึงช่วงเวลาที่คุณอเมริกันหลงระเหิงอยู่กับความสนุกสนานและความบันเทิงต่างๆ

แม้ว่าในนวนิยายทั้งหมดของพิตซ์เจอร์ลด์จะไม่ได้กล่าวถึงดนตรีแจ๊สอย่างชัดเจน แต่กล่าวถึงอยู่บ้างในนวนิยายบางเรื่อง เช่น ในเรื่อง *The Great Gatsby* พิตซ์เจอร์ลด์บรรยายบรรยากาศของงานเลี้ยงในคฤหาสน์ของเกตส์บี้ว่า มีการเต้นรำ มีการร้องและบรรเลงเพลงโดยวงออเคสตรา ซึ่งเล่นเพลงแจ๊สด้วย

A celebrate tenor had sung in Italian, and a notorious contralto had sung in jazz, and between the numbers people were doing ‘stunts’ all over the garden, while happy, vacuous bursts of laughter rose toward the summer sky.
120

พิธีกรในงานเลี้ยงกล่าวเกริ่นนำเพลงที่กำลังจะแสดงต่อไปว่า เป็นเพลงตามคำขอของเกตส์บี้ ซึ่งเป็นผลงานล่าสุดของทอสตอฟ (Tostoff) ที่ดึงดูดคนได้เป็นจำนวนมากในการแสดงเมื่อเดือนพฤษภาคม เพลงนี้เป็นเพลงที่เต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึก

“Ladies and gentlemen,” he cried. “At the request of Mr Gatsby we are going to play for you Mr Vladmir Tostoff’s latest work, which attracted so much attention at Carnegie Hall last May. ...”

“The piece is known,” he concluded lustily, “as ‘Vladimir Tostoff’s Jazz History of the Wolrd.’”¹²¹

¹¹⁹ Martin W. Laforse and James A. Drake, *Popular culture and American life* (Chicago : Nelron-Hall, 1981), p. 43.

¹²⁰ Fitzgerald, *The Great Gatsby*, p. 53.

¹²¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 56.

ส่วนในเรื่อง *Tender Is the Night* นิโคลเล่ให้ตีคฟังว่า เมื่อไม่กี่เดือนมานี้ เธอเคยไปเรียนดนตรีและฝึกฝนทุกวัน ซึ่งตีคคงไม่คิดว่าเธอสนใจแต่ดนตรีแจ๊สเท่านั้น “Music too. Hope you didn't think I was only interested in ragtime.”¹²² และในงานเลี้ยงบนเรือของโกลด์นิง นักเปียโนผู้หนึ่งซึ่งได้รับฉายาว่า “เดอะแรกโทมคอลลิจแจ๊สออฟเอดินโบโร” กำลังเริ่มต้นร้องเพลง

At the piano, a fair-haired young Scotsman from the orchestra (entitled by its drum 'The Ragtime College Jazzes of Edinboro' had begun singing in a Danny Deever monotone, accompanying himself with low chords on the paino. He pronounced his words with great precision, as though they impressed him almost intolerably:

' There was a young lady from hell,
Who jumped at the sound of a bell,

, 123

จะเห็นว่า เพลงแจ๊สเป็นดนตรีแนวใหม่ที่คนอเมริกันเริ่มให้ความสนใจ ฟิตซ์เจอร์ลด์มัก จะกล่าวถึงดนตรีแจ๊สว่าเป็นที่ชื่นชอบของคนอเมริกัน ดนตรีแนวนี้นิยมเล่นในงานเลี้ยงและตามสถานเริงรมย์

2.5 การเปลี่ยนแปลงชีวิตประจำวันของคนอเมริกัน

แนวคิดแบบพิวริแทนซึ่งหยั่งรากลึกในชีวิตและวัฒนธรรมของคนอเมริกันมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 17 มีหลักเกณฑ์ในการดำเนินชีวิต คือ ดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่าย ไม่พอใจกับความหรูหราหรือทรัพย์สินสมบัติและนันทนาการต่างๆ ไม่แสดงอารมณ์รุนแรง ไม่พึงประสงค์ศิลปะต่างๆ ปฏิบัติตามหลักศีลธรรมอย่างเคร่งครัด และเชื่อมั่นในพระเจ้าเพียงพระองค์เดียว โดยมีโบสถ์และพระคัมภีร์ไบเบิลเป็นตัวกลาง¹²⁴ หากแต่คนอเมริกันจำนวนไม่น้อยในยุคหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ไม่ยึดถือแนวคิดแบบพิวริแทนอีกต่อไป เท่านั้นยังไม่พอ พวกเขาได้ปฏิวัติแนวทางการดำเนินชีวิตอีกด้วย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการแต่งกายตามสมัยนิยม และความประพฤติดังไม่มีใครจะเรียบร้อยของ

¹²² Fitzgerald, *Tender Is the Night*, p. 37. แรกโทม (ragtime) เป็นดนตรีทำนองแจ๊สในยุคเริ่มต้น

¹²³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 80.

¹²⁴ สุมารีย์ คุประตกุล, *วรรณคดีอเมริกัน* (กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2525), หน้า 5-7.

สตรี การดื่มสุรา การนิยมไปชมภาพยนตร์ ละคร หรือไปงานเลี้ยง การปฏิบัติตามหลักศีลธรรมอันหย่อนยาน

ช่วงเวลาหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 มีชื่อเรียกชื่อหนึ่งว่ายุค "หนุ่มสาวไวไฟ" (The Flaming Youth)¹²⁵ เนื่องจากจากภาพที่เปลี่ยนแปลงไปของหนุ่มสาวในยุคนั้นที่พากันออกไปเที่ยวกันตามลำพัง แม้แต่ในยามค่ำคืน หนุ่มสาวมีความใกล้ชิดกัน และไม่ยึดถือประเพณีแบบเดิมที่เคร่งครัดในเรื่องการคบหาระหว่างชายหญิง หนุ่มสาวจำนวนไม่น้อยที่มีความสัมพันธ์กันโดยที่ไม่ได้แต่งงาน ซึ่งผู้หญิงถือเป็นตัวแปรสำคัญในการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้

อัลเลนกล่าวว่า บรรดาแม่ทั้งหลายเห็นว่าชุดรัดทรงเป็นเกราะของความเคารพนับถือ ในขณะที่เหล่าลูกสาวเห็นว่าการเดินร่าโดยไม่มีชุดรัดทรงเป็นสิ่งที่ เป็นกันเองและน่าพอใจมากกว่า พวกแม่ๆ เห็นว่าเด็กสาวไม่ควรดื่ม แต่ลูกสาวกลับเห็นว่าการดื่มเหล้าเถื่อนอีกหนึ่งจากกระดิกของคอนรักในรถยนต์ที่จอดอยู่จะช่วยเพิ่มความสนุกสนานให้สิ่งที่จะเกิดขึ้นตามมา บรรดาแม่พูดจាកันอย่างอ้อมค้อมตามแบบสุภาพสตรี ส่วนพวกลูกสาวพูดจาอย่างตรงไปตรงมาเกี่ยวกับเรื่องเพศและความใคร่ บรรดาแม่ได้รับการเลี้ยงดูมาในสมัยกระโปรงยาว การเผยให้เห็นข้อเท้าถือเป็นการเชื้อเชิญอันตรายของผู้ชาย พวกลูกสาวสนุกสนานกับการปลดปล่อยของยุคใหม่ที่ยกชายกระโปรงขึ้นมาถึงหัวเข่า¹²⁶ ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของอลัน บริงเคย์ (Alan Brinkley) ที่ว่า "หญิงยุคใหม่เหล่านี้มีได้รักษาความเคารพนับถือแบบวิคตอเรียนไว้ พวกเธอสูบบุหรี่ ดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ เดินร่า สวมเสื้อผ้าที่ย้วยวน แต่งหน้า และเข้าร่วมงานเลี้ยง สิ่งเหล่านี้เป็นพื้นฐานของหญิงยุคใหม่ที่เรียกว่า "แฟลบเปอร์" พวกเธอมีวิถีชีวิตที่อิสระ ซึ่งแสดงออกทางเสื้อผ้า ทรงผม คำพูด และพฤติกรรม"¹²⁷ แฟลบเปอร์เป็นสัญลักษณ์หนึ่งของวัฒนธรรมและสังคมในทศวรรษที่ยี่สิบ ด้วยผมบ๊อบ กระโปรงที่สั้นขึ้น บุหรี่ และเหล้าเถื่อน พวกเธอเป็นผู้หญิงยุคใหม่ที่แตกต่างจากแม่ยุควิคตอเรียนของพวกเธอทั้งทางร่างกายและจิตใจ¹²⁸ อาร์เธอร์ เอส. ลิงค์และวิลเลียม เอ. ลิงค์เห็นว่า การเปลี่ยนแปลงอันยาวนานที่สำคัญที่สุดคือ การปฏิวัติลักษณะและสถานภาพของสตรี สิ่งที่เห็นได้อย่างชัดเจนคือ ผู้หญิงชนชั้นกลางจะตัดผมสั้น สวมเสื้อผ้าที่ไม่มิดชิด รวมทั้งฝ่าฝืนข้อห้ามในเรื่องบุหรี่และเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ การปฏิวัติแนวคิดแบบวิคตอเรียนที่ให้พ่อและสามีเป็นใหญ่เริ่มก่อตัวมาตั้งแต่ปลายศตวรรษที่ 19¹²⁹ ดี. เค. อดัมส์ (D.

¹²⁵ ชื่อนี้มีที่มาจากภาพยนตร์ชื่อเดียวกัน ซึ่งเป็นภาพยนตร์เรื่องหนึ่งที่โด่งดังมากในปี ค.ศ. 1923

¹²⁶ Allen, *The Big Change : American Transform Itself 1900-1950*, p. 119.

¹²⁷ Brinkley, *The Unfinished Nation : A Concise History of the America People*, p. 639.

¹²⁸ Bradbury and Temperley, *Introduction to America Studies*, p. 210.

¹²⁹ Link and Link, *The Twenties Century : An American History*, p. 109.

K. Adams) พิจารณาว่าการเปลี่ยนแปลงทางจริยธรรมนี้มีผลมาจากภาวะสงคราม¹³⁰ ส่วนอีกเหตุผลหนึ่งก็คือการที่ผู้หญิงได้รับสิทธิในการเลือกตั้ง เมื่อปี 1920 และในทศวรรษนี้ แฟลปเปอร์ปรากฏขึ้นเป็นลักษณะของผู้หญิงสาวที่ตัดผมสั้น ใช้เครื่องสำอาง สบู่หรือ เดินร่า และยอมให้กอดจูบลูบลู่คล้ำได้ ซึ่งการกอดจูบลูบลู่ค่านี้นักจะเกิดขึ้นในรถยนต์ จนทำให้รถยนต์กลายเป็นแหล่งโสเภณีเคลื่อนที่ได้¹³¹ แดเนียล สโนว์แมน (Daneil Snowman) กล่าวว่า ถ้าผู้ชายชวนขึ้นรถยนต์ผู้หญิงสาวหนึ่งในสองจะตกลง เพื่อไปยังโรงภาพยนตร์หรืองานเลี้ยง ซึ่งพวกเขาอาจจะเดินร่าหรืออาจจะมิเหล้าเถื่อน และอาจมีความสัมพันธ์หรือกอดจูบลูบลู่กัน¹³² ตัวอย่างเช่น ในเรื่อง *This Side of Paradise* อะมอรีชวนเคยชวนผู้หญิงหลายคนนั่งรถไปเที่ยวกับเขา และไม่มีผู้หญิงคนใดปฏิเสธ

ในเรื่อง *The Beautiful and Damned* ในงานเลี้ยงคืนหนึ่ง แอนโทนีชวนกลอเรียขึ้นรถแท็กซี่นั่งไปตามถนนสายต่างๆ ซึ่งกลอเรียตกลง หลังจากที่นั่งรถไปด้วยกันแล้วกลอเรียยอมให้แอนโทนีกอดจูบเธอ

ผู้หญิงยุคใหม่นิยมไปงานเลี้ยงกอดจูบลูบลู่คล้ำ (petting / necking party) ซึ่งพวกเธอบางคนถึงกับกล่าวว่า เมื่อเธอไม่ได้ไปงานเลี้ยงดังกล่าวเพียงแค่สองสามวัน เธอก็แทบจะคลั่ง พวกผู้หญิงสมัยใหม่เห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่ผู้ชายจะจูบเธอ ไม่ใช่เรื่องน่าอายหรือผิดปกติ แต่เป็นเรื่องน่าตื่นเต้น และพวกเธอพอใจที่จะให้คนอื่นคิดว่าพวกเธอเข้าร่วมในงานเลี้ยงกอดจูบลูบลู่คล้ำ¹³³ พิตซ์เจอร์ลด์กล่าวถึงงานเลี้ยงกอดจูบลูบลู่คล้ำไว้ในเรื่อง *This Side of Paradise* โดยเขาเขียนเป็นตอนหนึ่งในนวนิยาย และให้ชื่อตอนว่า "Petting" พิตซ์เจอร์ลด์บอกว่างานเลี้ยงกอดจูบลูบลู่คล้ำเป็นปรากฏการณ์ครั้งใหญ่ของสังคมอเมริกันในสมัยนั้น เขาบรรยายถึงผู้หญิงสาวที่ยอมให้ผู้ชายจูบ สวสววยที่เล่นสนุกสนานกับผู้ชาย

But the Popular Daughter becomes engaged every six months between sixteen and twenty-two,....

Amory saw girls doing things that even in his memory would have been impossible : eating three-o'clock, after-dance suppers in impossible cafes, talking of every side of life with an air half of earnestness, half of mockery, yet

¹³⁰ D. K. Adams, *America in the Twenties Century* (London : Cambridge University Press, 1967), p. 53.

¹³¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 53-54.

¹³² Snowman, *America Since 1920*, p. 17.

¹³³ Vincent P. De Santis and others, *American Past and Present volume 2 : Since 1865* (Boston : Allyn and Bacon, 1968), pp. 348-350.

with a furtive excitement that Amory considered stood for a real moral letdown.¹³⁴

จาก "สาวสวย" จะกลายเป็น "หญิงเจ้าชู้" จาก "หญิงเจ้าชู้" จะกลายเป็น "หญิงมารยา" ทุกๆ บ่าย "สาวสวย" จะได้รับโทรศัพท์ 5-6 ครั้ง หากวันหนึ่งวันใด เธอได้รับโทรศัพท์เพียง 2 ครั้ง จะทำให้เธอรู้สึกไม่สบายใจ ระหว่างช่วงพักเดินรำ "สาวสวย" เหล่านี้จะถูกรุมล้อมด้วยผู้ชายจำนวนมาก อะมอร์พบว่าเขาสามารถจะจูบหญิงสาวซึ่งเขาพบตอนก่อน 2 ทุ่มได้ก่อนเที่ยงคืน

The "belle" had become the "flirt," the "flirt" had become the "baby vamp"....

The same girl ... deep in an atmosphere of jungle music and the questioning of moral codes. Amory found it rather fascinating to feel that any popular girl he met before eight he might quite possibly kiss before twelve.¹³⁵

นอกจากนี้ ผู้หญิงยุคใหม่ยังพูดจาขาดฉาน ตรงไปตรงมา พูดถึงเรื่องเพศอย่างเปิดเผย และกล่าวคำสบถจนเป็นคำพูดติดปาก แตกต่างจากพวกแม่รุ่นวิคตอเรียนที่พูดจาอย่างสุภาพ เรียบร้อย อ้อมค้อม การพูดถึงเรื่องเพศเป็นสิ่งต้องห้าม เช่น ผู้หญิงในนวนิยายของฟิตซ์เจอร์รัลด์จะพูดจาแสดงความรู้สึกอย่างเปิดเผย หากเธอพอใจการจูบ หรือต้องการให้ผู้ชายจูบ เธอจะพูดโดยไม่ลังเล ในเรื่อง *This Side of Paradise* โรซาลินด์บอกให้อะมอร์จูบเธอ

Amory : (Softly – the battle lost) I love you.

Rosalind : I love you – now.

(They kiss.)

Amory : Oh, God, what have I done?

Rosalind : Nothing. Oh, don't talk. Kiss me again.

... (Her lips scarcely stirring) Don't let me go – I don't care who knows what I do.¹³⁶

¹³⁴ Fitzgerald, *This Side of Paradise*, pp. 58-59.

¹³⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 59.

¹³⁶ เรื่องเดียวกัน, หน้า 185.

ส่วนในเรื่อง *The Great Gatsby* ในงานเลี้ยงที่บ้านของทอมและเดซี่ ขณะที่ทอมเดินออกไปจากห้อง เดซี่เดินเข้ามาหาแกตส์บี้และจูบเขาต่อหน้านิกและจอร์แดน เมื่อจอร์แดนตำหนิเดซี่จึงบอกให้จอร์แดนจูบนิกบ้าง

As he left the room again, she got up and went over to Gatsby and pulled his face down, kissing him on the mouth.

"You know I love you," she murmured.

"You forget there's a lady present," said Jordan.

Daisy looked around doubtfully. "You kiss nick too."

"What a low, vulgar girl!"

"I don't care!" cried Daisy.¹³⁷

เช่นเดียวกับโรสแมรี่ใน *Tender Is the Night* โรสแมรี่ขอให้ดิ๊คมีความสัมพันธ์กับเธอ

She came close up against him with a forlorn whisper.

"Take me"

...

"Go on" she whispered "Oh, please go on, whatever they do."

...

"Oh, no, now. I want you to do it now, take me, show me, I'm absolutely yours and I want to be."¹³⁸

อีกครั้งหนึ่งเมื่อดิ๊คจูบโรสแมรี่ เธอเอ่ยปากขอให้เขาจูบเธออีก "Kiss me once more."¹³⁹

นอกจากนี้ ผู้หญิงในทศวรรษที่ 20 ไม่สนใจในงานบ้าน พวกเขาละทิ้งหน้าที่ในครัว ละทิ้งหน้าที่ที่แม่บ้านพึงปฏิบัติ ตัวละครเอกฝ่ายหญิงของฟิตซ์เจอร์รัลด์มักจะเป็นผู้หญิงประเภทนี้

¹³⁷ Fitzgerald, *The Great Gatsby*, p. 122.

¹³⁸ Fitzgerald, *Tender Is the Night*, p. 146.

¹³⁹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 159.

เช่น ในเรื่อง *This Side of Paradise* โรซาลินด์กล่าวว่า เธอไม่สนใจสิ่งต่างๆ ในครัว สิ่งที่เธอสนใจ คือ ความสวยความงาม

... You know I'm old in some ways – in others – well, I just a little girl. I like sunshine and pretty things and cheerfulness -- I dread responsibility. I don't want to think about pots and kitchens and brooms. I want to worry whether my legs will get stick and brown when I swim in the summer.¹⁴⁰

ในนวนิยายเรื่อง *The Beautiful and Damned* เมื่อแต่งงานกันแล้ว แอนโทนีพบว่า กลอเรียไม่สนใจงานบ้านเลย เธอปล่อยให้บ้านรก ไม่มีระเบียบ เพราะเธอมีแต่สนใจเรื่องความงาม ส่วนในเรื่อง *Tender Is the Night* ฟิตซ์เจอร์อัลด์กล่าวไว้ว่าผู้หญิงจะลืมเรื่องงานบ้าน “Women would forget the dirty dishes at home and weep;...”¹⁴¹

การแต่งกายของสตรี

นอกจากการปฏิวัติทางศิลปกรรมและความประเพณีที่เปลี่ยนแปลงไปแล้ว ผู้หญิงสาวในยุค “ดนตรีแจ๊ส” ยังพลิกโฉมการแต่งกายแบบเดิมที่ผู้หญิงจะต้องแต่งตัวมิดชิด ใส่เสื้อปิดคอ กระโปรงยาวปิดข้อเท้า สวมชุดรัดทรงและกระโปรงชั้นใน เน้นทรวดทรงองค์เอวของความเป็นหญิง ไร้ผมยาว มาเป็นผมบ๊อบสั้น หน้าอกแบนแบบผู้ชาย กระโปรงสั้นแค้เข้า ไม่สวมชุดชั้นใน สวมถุงเท้าสีเนื้อ แต่งหน้าทาปาก ซึ่งแต่เดิมถือกันว่าหญิงสาวชั้นต่ำหรือโสเภณีเท่านั้นที่จะใช้เครื่องสำอาง อลิซาเบท สตีเวนสัน (Elizabeth Stevenson) กล่าวว่า “หน้าปกนิตยสาร *เซทเทอร์โดยอีฟนิงโพสต์* เดือนพฤษภาคม 1922 เป็นรูปผู้หญิง ซึ่งเสื้อผ้าของเธอเริ่มจะเป็นแบบเด็กผู้ชาย ทั้งกระโปรงและเสื้อ เข็มขัดหนัง และสายคาดหน้าผากแบบอินเดียนแดง”¹⁴² อีกทั้งพวกเธอยังเลิกใช้เสื้อชั้นใน และรักษาทรวดทรงให้บอบบาง เพื่อให้เหมือนเด็กผู้ชาย

เดิมผู้หญิงจะสวมชุดกระโปรงบานเป็นส้อมยาวคลุมข้อเท้า แต่ผู้หญิงในนวนิยายของ ฟิตซ์เจอร์อัลด์แต่งกายด้วยเสื้อผ้าสมัยใหม่ บางคนไว้เล็บยาวและทาเล็บ สวมเสื้อผ่ารูป หูหร่า

¹⁴⁰ Fitzgerald, *This Side of Paradise*, p. 196.

¹⁴¹ Fitzgerald, *Tender Is the Night*, p. 152.

¹⁴² Elizabeth Stevenson, *The American 1920s : Babbits and Bohemians* (London : Collier Books, 1967), pp. 139-140.

และโลดโผนเกินไป ดังที่ฟิตซ์เจอร์อัลด์บรรยายภาพการแต่งกายของสตรีอเมริกันในทศวรรษที่ 1920 ไว้ในนวนิยายเรื่อง *The Beautiful and Damned* ว่า

Her finger-nails were too long and ornate, polished to a pink and unnatural fever. Her clothes were too tight, too stylish, too vivid, her eyes too roguish, her smile too coy. She was almost pitifully overemphasized from head to foot.¹⁴³

ในวันที่กลอเรียไปดื่มชาที่แอนโทนี เธอสวมชุดสีเทาที่ชายเสื้อเป็นขนสัตว์ และสวมหมวกที่มีลักษณะคล้ายผ้าโพกศีรษะทำด้วยกำมะยี่ นุ่งกระโปรงแคบซึ่งเป็นกระโปรงที่หญิงสาวยุคใหม่ใส่กัน

Her fur-trimmed suit was gray – “because with gray you *have* to wear a lot of paint,” she explained – and a small toque sat rakishly on her head, allowing yellow ripples of hair to wave out in jaunty glory. In the higher light it seemed to Anthony that her personality was infinitely softer – she seemed so young, scarcely eighteen; her form under the tight sheath, known then as a hobble-skirt, was amazingly supple and slender.¹⁴⁴

ฟิตซ์เจอร์อัลด์กล่าวถึงทรงผมสตรีว่า ในขณะนั้นซึ่งเป็นราวกลางทศวรรษที่ 1910 ผู้หญิงที่จะตัดผมบ็อบต้องเป็นผู้หญิงที่กล้ามาก เนื่องจากในช่วงนั้นผมบ็อบยังไม่เป็นที่นิยม แต่เป็นที่นิยมหลังจากนั้นอีก 5-6 ปี คือ ในต้นทศวรรษที่ 1920 ซึ่งสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงของสังคมอเมริกันในสมัยนั้น

The first thing he said to her was: “Why, you’ve bobbed your hair!” and she answered: “Yes, isn’t it gorgeous?”

¹⁴³ Fitzgerald, *The Beautiful and Damned*, p. 84.

¹⁴⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 61-62.

It was not fashionab to here then. It was to be fashionable in five or six years. At that time it was considered extremely daring.¹⁴⁵

ส่วนในเรื่อง *The Great Gatsby* ฟิตซ์เจอร์อัลด์กล่าวถึงเสื้อผ้าและการแต่งกายของผู้หญิงว่า แคทเทอร์รีน (Catherine) ไว้ผมบ๊อบ แต่งหน้าด้วยเครื่องสำอางชนิดต่างๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่หญิงสาวพวกแฟลบเปอร์นิยมปฏิบัติกัน แม้ว่าจะขัดกับคำสั่งสอนของบรรดาแม่ๆ และหลักพิริวแทน

The sister, Catherine, was a slender, worldly girl of about thirty, with a solid, sticky bob of red hair, and complexion powdered milky white. Her eyebrows had been plucked and then drawn on again at more rakish angle, but the efforts of nature toward the restoration of the old alignment gave a blurred air to her face.¹⁴⁶

จิตวิทยา

อเมริกาในยุค "ดนตรีแจ๊ส" เป็น "ยุคของเรื่องเพศ" เป็นช่วงเวลาของแรงขับทางเพศ (sex drive) ในคนหนุ่มสาว โดยเฉพาะผู้หญิงที่ได้รับการยอมรับทางสังคมอย่างกว้างขวาง¹⁴⁷ ทฤษฎีจิตวิทยาของซิกมุนด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) ที่เน้นเรื่องธรรมชาติแบบสัตว์ของมนุษย์และความสำคัญในเรื่องเพศ ทำให้คนอเมริกันสนใจอ่านทฤษฎีของเขากันอย่างกว้างขวางและแพร่หลายอย่างรวดเร็ว แต่คนเหล่านั้นมิได้เข้าใจทฤษฎีของฟรอยด์อย่างแท้จริง พวกเขาได้รับฟังเกี่ยวกับแนวคิดของฟรอยด์ต่อๆ กันมาว่า "เหตุจูงใจที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมในด้านต่างๆ เกือบทุกเรื่องมีเรื่องเพศเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย สุขภาพทางจิตขึ้นอยู่กับอิสรภาพในการดำเนินชีวิตทางเพศ การถูกกดดันด้านกฎเกณฑ์ทางสังคมที่ห้ามมิให้คนได้ระบายความต้องการทางเพศอย่างถูกสุขภาพตามธรรมชาติจะทำให้เป็นโรคประสาทได้"¹⁴⁸ ในปี ค.ศ. 1915 ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ได้เข้ามาแทนที่ทฤษฎีอื่นๆ ทั้งหมด และเข้าถึงวารสารของผู้หญิงหลายฉบับ จิตวิเคราะห์สัมพันธ์กับความเชื่อของคนอเมริกันในการพัฒนาตัวเอง พวกเขาเชื่อว่าทฤษฎีของฟรอยด์จะเป็นทางกำจัดอาการทางประสาทได้ ปัญหาและการวิเคราะห์ทางเพศกลายเป็นเรื่องที่ยอมรับได้และเป็นที่ยอมรับ ผู้หญิงที่มี

¹⁴⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 124.

¹⁴⁶ Fitzgerald, *The Great Gatsby*, p. 36.

¹⁴⁷ Bradburly and Temperley, *Introduction to American Studies*, p. 211.

¹⁴⁸ สมร นิตินันท์ประกาศ, *ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา ค.ศ. 1865-1945 ยุคหลังสงครามกลางเมือง-สงครามโลกครั้งที่ 2 เล่ม 2*, หน้า 63.

อิสระในการแสดงความต้องการทางเพศกลายเป็นรูปแบบที่คุ้นเคย¹⁴⁹ สตรีที่ทันสมัยและมีฐานะดีนิยมให้จิตแพทย์วิเคราะห์จิตของตน จิตแพทย์จึงเป็นอาชีพที่ทำรายได้ดีในอเมริกา¹⁵⁰ เฟรดเดอริค เจ. ฮอฟแมน (Frederick J. Hoffman) กล่าวว่า ทฤษฎีของฟรอยด์ไม่เพียงแต่ขัดแย้งกับลัทธิพิวริแทน แต่ยังเป็นเรื่องทางกามารมณ์ การทดลองในเรื่องเพศ และพฤติกรรมทางเพศที่แปลกๆ ทั้งมวล¹⁵¹

จิตวิทยามีอิทธิพลต่อการสร้างสรรค์งานในทศวรรษที่ 20 หลายด้าน เช่น วรรณกรรม ภาพยนตร์ และละคร เป็นต้น พิตซ์เจอร์ลด์เองได้รับอิทธิพลจากฟรอยด์เช่นเดียวกับหนุ่มสาวในยุคสมัยของเขา พวกเขาเรียนรู้ทฤษฎีของฟรอยด์อย่างผิวเผินว่าการถูกกดดันด้วยกฎเกณฑ์ทางสังคมที่ห้ามมิให้คนได้ระบายความต้องการทางเพศอย่างถูกสุขภาพตามธรรมชาติจะทำให้เป็นโรคประสาทได้ ในนวนิยายของพิตซ์เจอร์ลด์จะกล่าวถึงฟรอยด์และจิตวิทยา โดยเฉพาะในเรื่อง *Tender Is the Night* เป็นนวนิยายที่จัดได้ว่าเป็นนวนิยายกึ่งจิตวิทยา ซึ่งตัวละครเอกฝ่ายชายเป็นจิตแพทย์ และตัวละครเอกฝ่ายหญิงเป็นโรคทางจิต เนื่องมาจากเธอถูกพ่อของเธอข่มขืนสมัยยังเป็นเด็ก

ในทศวรรษที่ 1920 สตรีสมัยใหม่ที่ร่ำรวยมักไปพบจิตแพทย์เพื่อให้วิเคราะห์จิตของตน จิตแพทย์จึงเป็นอาชีพที่ทำรายได้ดีในสหรัฐอเมริกา¹⁵² ซึ่งสะท้อนในคำพูดที่ฟรานซ์กล่าวกับด็อกเรื่องคลินิกว่า คลินิกของพวกเขาเป็นคลินิกสำหรับคนรวย “we're a rich person's clinic”¹⁵³ ในช่วงที่นิโคลมารับการบำบัดอาการทางจิตนั้น ฟรานซ์ให้นิโคลอ่านหนังสือของฟรอยด์ “She really has an excellent mind, so he gave her a little Freud to read, not too much, and she was very interested.”¹⁵⁴

ส่วนฟรานซ์ซึ่งเป็นจิตแพทย์ที่ร่วมเปิดคลินิกกับด็อกนั้น ปู่ของเขาศึกษาทางจิตเวชตั้งแต่วัยเริ่มแรก

¹⁴⁹ Bradburly and Temperley, *Introduction to American Studies*, p. 211.

¹⁵⁰ สมร นิตทัศน์ประกาศ, *ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา ค.ศ. 1865-1945 ยุคหลังสงครามกลางเมือง-สงครามโลกครั้งที่ 2 เล่ม 2*, หน้า 63

¹⁵¹ Hoffman, *The Twenties*, p. 359.

¹⁵² สมร นิตทัศน์ประกาศ, *ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา ค.ศ. 1865-1945 ยุคหลังสงครามกลางเมือง-สงครามโลกครั้งที่ 2 เล่ม 2*, หน้า 63.

¹⁵³ Fitzgerald, *Tender Is the Night*, p. 8.

¹⁵⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 23.

... he was the third of the Gregoroviuses – his grandfather had instructed Kraepelin when psychiatry was just emerging from the darkness of all time. In personality he was proud, fiery, and sheeplike – he fancied himself as a hypnotist....¹⁵⁵

นอกจากฟรอยด์แล้ว พิตซ์เจอร์ลด์ยังกล่าวถึง Jung ด้วย “There's no evidence that Goethe ever had a “conflict” in the modern sense, or a man like Jung, for instance.”¹⁵⁶ และในนวนิยายเรื่องนี้ กล่าวถึงการประชุมทางจิตวิทยา 2 ครั้ง คือ การประชุม Psychiatric Congress ที่เบอร์ลิน ซึ่งดิคเดินทางไปร่วมประชุมด้วย และอีกครั้งหนึ่ง คือ การประชุม The meeting of Sigmund Freud and Ward McAllister

ส่วนในนวนิยายเรื่องอื่นๆ จะมีการกล่าวถึงฟรอยด์และนักจิตวิทยาคนอื่นๆ อยู่บ้าง แต่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

จากนวนิยายของพิตซ์เจอร์ลด์ จะเห็นได้ว่าคนอเมริกันจำนวนไม่น้อยมีความสนใจในจิตวิทยาและจิตเวช ซึ่งเป็นศาสตร์แขนงใหม่ที่กำลังเข้ามามีบทบาทต่อชีวิตของคนอเมริกัน โดยเฉพาะคนหนุ่มสาว

การใช้ภาษา

ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 ชาวอเมริกันยึดถือวัฒนธรรมทางภาษาที่สุภาพเรียบร้อย การพูดจา โดยเฉพาะสุภาพสตรี ต้องระมัดระวังคำพูด ไม่ควรกล่าววาจาลามก หยาบโลน หรือพูดถึงเรื่องเพศอย่างเปิดเผย หากแต่ในทศวรรษที่ 20 การพูดจาสุภาพเรียบร้อยแบบเดิมกลายเป็นสิ่งที่น่ารำคาญ มีการพูดเรื่องเพศกันโดยไม่ต้องระมัดระวัง คำสบถกลายเป็นคำพูดติดปากของหนุ่มสาว

- การใช้คำสบถ

หนุ่มสาว “ยุคดนตรีแจ๊ส” มีคำสบถยอดนิยมอยู่สามคำ คือ “แดมน์”(damn) “สเวลล์”(swell) และ “เฮลล์”(hell)¹⁵⁷

¹⁵⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 8.

¹⁵⁶ เรื่องเดียวกัน, หน้า 6.

¹⁵⁷ สมร นิติทัศน์ประกาศ, ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา ค.ศ. 1865-1945 ยุคหลังสงครามกลางเมือง-สงครามโลกครั้งที่ 2 เล่ม 2, หน้า 60.

ฟิตซ์เจอร์อัลด์นำคำสบถซึ่งเป็นที่นิยมของหนุ่มสาว “ยุคดนตรีแจ๊ส” มาใช้ในนวนิยายของเขา โดยเขามักจะใช้คำว่า “แดมน์” และมีการใช้คำว่า “เฮลล์” อยู่บ้างแต่ไม่มากนัก นวนิยายที่มีการใช้คำสบถมาก ได้แก่ เรื่อง *This Side of Paradise* และเรื่อง *The Beautiful and Damned* ซึ่งใช้คำนี้ในชื่อเรื่องหมายถึงตัวละครเอกฝ่ายชายด้วย นอกจากนี้คำว่า “แดมน์” นี้ยังปรากฏอยู่คำพูดของตัวละครบ่อยครั้งมาก โดยเฉพาะตัวละครวัยรุ่น ทั้งหญิงและชาย เช่น ในนวนิยายเรื่อง *This Side of Paradise*

“...but I'm getting so damned thin.”¹⁵⁸

“I'm very damn wet!”¹⁵⁹

“Damn!” muttered Isabelle, punching the pillow into a luxurious lump and exploring the cold sheets cautiously, “Damn!”¹⁶⁰

“Time, damn it, and the historian.”¹⁶¹

She stumbles on the tulle and her “damn” is quite audible.¹⁶²

ในเรื่อง *The Beautiful and Damned* เช่น

“Good-looking – in fact damned attractive.”¹⁶³

“Damn you, don't cut in!”¹⁶⁴

¹⁵⁸ Fitzgerald, *This Side of Paradise*, p. 40.

¹⁵⁹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 55.

¹⁶⁰ เรื่องเดียวกัน, หน้า 71.

¹⁶¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 153.

¹⁶² เรื่องเดียวกัน, หน้า 168.

¹⁶³ Fitzgerald, *The Beautiful and Damned*, p. 35.

¹⁶⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 97.

"She says. I look tired, damn it."¹⁶⁵

" Well, damn it, I wasn't married."¹⁶⁶

"Why, damn him!"¹⁶⁷

การที่ฟิตซ์เจอร์ลด์ใช้คำสลับในนวนิยายทั้งสองเรื่องมากกว่าในนวนิยายเรื่องอื่นๆ ของเขา น่าจะเนื่องมาจากนวนิยายเรื่อง *This Side of Paradise* และเรื่อง *The Beautiful and Damned* เป็นนวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ชีวิตของวัยรุ่นเป็นส่วนใหญ่ ส่วนนวนิยายสามเรื่องหลังของเขา จะเขียนถึงชีวิตของคนวัยหนุ่มสาว ชีวิตการงาน และครอบครัวมากขึ้น

- การพูดถึงเรื่องเพศอย่างเปิดเผย

เนื่องจากอิทธิพลของฟรอยด์ ทำให้ชาวอเมริกันใน "ยุคดนตรีแจ๊ส" หันมาให้ความสนใจในเรื่องเพศกันมาก และมีการสนทนาเกี่ยวกับเรื่องเพศกันทั้งในหมู่หญิงและชาย

นวนิยายของฟิตซ์เจอร์ลด์แสดงให้เห็นในประเด็นนี้ ได้แก่ เรื่อง *This Side of Paradise* ซึ่งจะเห็นได้ว่าผู้หญิงพูดเรื่องเพศกับผู้ชายซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่พึงปฏิบัติสำหรับชนบทรรมนิยมแบบเดิม เช่น บทสนทนาระหว่างอะมอร์และโรซาลินด์ที่ว่า

He : But will you kiss me? Or are you afraid?

She : I'm never afraid – but your reason are poor.

He : Rosalind, I really want to kiss you.

She : So do I.

...

She : (Dreamily) I've kissed dozens of men. I suppose I'll kiss dozen more.

He : (Abstractly) Yes, I suppose you could – like that.

She : Most people like the way I kiss.¹⁶⁸

¹⁶⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 136.

¹⁶⁶ เรื่องเดียวกัน, หน้า 211.

¹⁶⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 428.

¹⁶⁸ Fitzgerald, *This Side of Paradise*, pp.175-176.

ในเรื่อง *Tender Is the Night* ดิ๊คถามโรสแมรี่ว่าเธอเป็นสาวพรหมจรรย์หรือไม่ โรสแมรี่จึงแก้มองตอบไปว่าเธอเคยนอนกับผู้ชายมาแล้วหกร้อยสี่สิบคน “Are you actually a virgin?” “No-o-o!” she sang. ‘I’ve slept with six hundred and forty men—if that’s the answer you want.’¹⁶⁹

อีกครั้งหนึ่งที่ดิ๊คถามโรสแมรี่ว่าเคยมีความสัมพันธ์กับผู้ชายอื่นหรือไม่

“Let me be curious about you again?” he asked.

“What do you want to know?”

“About men. I’m curious, not to say prurient.”

“You mean how long after I met you?”

“Or before.”

...

“I’ll bet I can tell you about it: the first affair was unsatisfactory and after that there was a long gap. The second was better, but you hadn’t been in love with the man in the first place. The third was all right---”

Torturing himself he ran on. “Then you had one real affair that fell of its own weight, and by that time you were getting afraid that you wouldn’t have anything to give to the man you finally loved.” He felt increasing Victorian. “Afterward there were half a dozen just episodic affairs, right up to the present. Is that close?”¹⁷⁰

ฟิตซ์เจอร์รัลด์ใช้ตัวละครในนวนิยายเขาแสดงให้เห็นว่า หนุ่มสาวใน “ยุคดนตรีแจ๊ส” จะหลุดจากกันอย่างตรงไปตรงมา ฉาดฉาน กล่าวคำสบถและกล่าวถึงเรื่องเพศกับเพศตรงข้ามได้อย่างเปิดเผย ซึ่งแตกต่างกับคนรุ่นก่อนที่จะต้องระมัดระวังคำพูด

นวนิยายของเอฟ. สกอตต์ ฟิตซ์เจอร์รัลด์ ได้แสดงให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงวิถีการดำเนินชีวิตของคนอเมริกันในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ชีวิตประจำวันที่เปลี่ยนแปลงไปนี้มัก

¹⁶⁹ Fitzgerald, *Tender Is the Night*, p. 266.

¹⁷⁰ เรื่องเดียวกัน, หน้า 274-275.

จะเปลี่ยนแปลงไปในทางเลื่อม เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงที่ไม่เหมาะสม การประพฤติตัวของหนุ่มสาวที่ไม่เคร่งครัดตามหลักศีลธรรม การแต่งกายที่ไม่สุภาพ การพูดจาด้วยถ้อยคำที่ไม่สุภาพ หยาบลามก ผู้หญิงละทิ้งงานบ้านงานเรือน เป็นต้น

2.6 การเปลี่ยนแปลงในชีวิตครอบครัว

การใช้ชีวิตคู่ของคนอเมริกันในยุค "ดนตรีแจ๊ส" มีแนวคิดที่แตกต่างไปจากคนรุ่นก่อน แต่เดิมปรัชญาชีวิตสมรสของคนอเมริกันให้ความสำคัญทางด้านจิตใจมากกว่าความสำเร็จทางการเงิน แต่ในทศวรรษที่ยี่สิบมีปัจจัยในการใช้ชีวิตคู่ที่เปลี่ยนแปลงไป แมกซ์ เลอร์เนอร์ (Max Lerner) ผู้ศึกษาประวัติศาสตร์อเมริกันวิเคราะห์การใช้ชีวิตคู่ของหญิงชายชาวอเมริกันว่ามีปัจจัยสำคัญคือความสำเร็จ เงินตรา และความพึงพอใจในเรื่องเพศซึ่งกันและกัน¹⁷¹ นวนิยายของเอฟ. สกอตต์ ฟิตซ์เจอร์อัลด์แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงอเมริกันใน "ยุคดนตรีแจ๊ส" บางคนจะใช้ฐานะเป็นปัจจัยสำคัญในการเลือกคู่ครอง เช่น

ในเรื่อง *This Side of Paradise* แม่ของโรซาลินด์ไม่อยากให้โรซาลินด์แต่งงานกับอะมอร์รี่ เพราะเขาไม่ใช่คนรวย แม้โรซาลินด์จะไม่เห็นด้วยกับมารดา ยังคงคบหากับอะมอร์รี่ต่อไป แต่เธอก็ไม่ยอมแต่งงานกับอะมอร์รี่ เนื่องจากเขายากจน เธอกลัวที่จะต้องมีชีวิตที่ลำบากหากแต่งงานกับเขา ส่วนเรื่อง *The Great Gatsby* เดซี่ที่ทิ้งแกตส์บี้ไปแต่งงานกับทอมเพราะความมั่งมีของทอม ส่วนเมอร์เทิล แม้สามีของเธอจะรักเธอมากและเธอก็คิดว่าทอมมีครอบครัวแล้ว แต่เธอยังคงมีความสัมพันธ์กับเขา เพราะทอมให้ความสะดวกสบายและทรัพย์สินสมบัติแก่เธอได้ ในขณะที่สามีของเธอเป็นเจ้าของอู่ซ่อมรถยนต์จนๆ

ในทศวรรษที่ 1920 การคุมกำเนิดได้รับการยอมรับมากขึ้น ซึ่งแพร่หลายในชนชั้นกลางและสูงมากกว่าชนชั้นกรรมาชีพ¹⁷² อัตราการเกิดในช่วงปี 1920 - 1930 ลดลงอย่างเห็นได้ชัด ในขณะที่อัตราการหย่าร้างของช่วงเวลาเดียวกันเพิ่มขึ้น จากปี ค.ศ. 1920 ที่มีอัตราการหย่าร้าง 1 คู่ จากคู่แต่งงาน 7.5 คู่ เป็น คู่แต่งงานทั่วทั้งประเทศ 1 คู่ใน 6 จะเกิดการหย่าร้าง และอัตราการหย่าร้างของคู่แต่งงานในเมืองเป็น 2 คู่ใน 7 คู่ เมื่อปี ค.ศ. 1929¹⁷³

ในเรื่อง *The Great Gatsby* แคทเทอรีนเล่าให้นิคฟังว่า ถ้าเธอเป็นทอมและเมอร์เทิล เธอจะหย่าจากเดซี่และวิลสัน แล้วมาแต่งงานกัน

¹⁷¹ จันทนา ไชยชิต, ลักษณะความประพฤติตัวละครเอกฝ่ายหญิงในนวนิยายที่มีแก่นเรื่องสะท้อนชีวิตแบบอเมริกันในช่วงปี ค.ศ. 1920 - 1929, หน้า 39-40.

¹⁷² Brinkley and Fitzpatrick, *America in Modern Times Since 1890*, p. 201.

¹⁷³ Norton and others, *A People and a Nation : A History of the United States*, p. 414.

"Neither of them can stand the person they're married to."

"Can't they?"

"Can't stand them." She looked at Myrtle and then at Tom. "What I say is, why go on living with them if they can't stand them? If I was them I'd get a divorce and get married to each other right away."¹⁷⁴

แคทเธอรีนกล่าวต่อไปอีกว่า เดซี่เป็นคาทอลิกซึ่งไม่เชื่อเรื่องการหย่า แต่นิคทราบดีว่าแคทเธอรีนโกหก "It's really his wife that's keeping them apart. She's a Catholic, and they don't believe in divorce."¹⁷⁵ จากคำพูดของแคทเธอรีนดังกล่าวทำให้ผู้อ่านรู้สึกได้ว่า เธอเห็นว่าการหย่าร้างเป็นเรื่องธรรมดาที่เกิดขึ้นได้โดยง่าย ถ้าหากไม่มีประเด็นเรื่องความเชื่อทางศาสนาเรื่องการหย่าแล้ว อัตราการหย่าร้างอาจจะเพิ่มขึ้นอีก

ในนวนิยายเรื่อง *Tender Is the Night* มีตัวอย่างของการหย่าร้าง คือ การหย่าของดีคและนิโคล เมื่อความอดทนของทั้งสองฝ่ายหมดลง และนิโคลต้องการแต่งงานใหม่กับทอมมี่ เธอและดีคจึงแยกทางกัน

เนื่องจากแนวคิดในการเลือกคู่ครองเปลี่ยนแปลงไป ความรักมีส่วนในการตัดสินใจแต่งงานน้อยลงกว่าเดิม การแต่งงานที่มีความพอใจในด้านฐานะทางสังคมจึงส่งผลให้อัตราการหย่าร้างมีสูงขึ้น เนื่องจากขาดความรักที่จะยึดเหนี่ยวคนสองคนไว้ด้วยกัน

2.7 การห้ามดื่มสุรา

ในศตวรรษที่ 19 และต้นศตวรรษที่ 20 ชาวอเมริกันนิยมดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์กันมากจนถึงระดับที่น่าตื่นตระหนกในปี ค.ศ. 1906 - 1910 มีอัตราการดื่มเฉลี่ยถึงคนละ 2.60 แกลลอนต่อปี¹⁷⁶ เมื่อมีคนนิยมดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์กันมาก คนอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งเห็นว่าการดื่มสุราเป็นสิ่งผิดศีลธรรม และต้องการรักษาขนบธรรมเนียมและศีลธรรมแบบเดิมไว้ โดยเฉพาะพวกที่อาศัยอยู่ตามชนบทจึงลุกขึ้นมาเรียกร้องให้รัฐบาลออกกฎหมายห้ามดื่มสุรา

ในปี ค.ศ.1920 รัฐสภาของอเมริกาได้ออกกฎหมายห้ามดื่มสุรา (Volstead Acts) ซึ่งบัญญัติอยู่ในรัฐธรรมนูญข้อที่ 18 กฎหมายนี้ครอบคลุมถึงการห้ามผลิต จำหน่าย แลกเปลี่ยน ขนส่ง นำเข้า ส่งออก หรือเป็นเจ้าของเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์มากกว่าร้อยละ

¹⁷⁴ Fitzgerald, *The Great Gatsby*, p. 39.

¹⁷⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 39-40.

¹⁷⁶ Link and Link, *The Twenties Century : An American History*, p. 112.

0.5 โดยไม่มีใบอนุญาต¹⁷⁷ ต่อมา พวกชนชั้นกลางหัวก้าวหน้าซึ่งเคยสนับสนุนการห้ามดื่มสุรา เริ่มไม่พอใจกฎหมายดังกล่าว ในขณะที่พวกประชาชนส่วนใหญ่ในเขตชนบทและพวกโปรเตสแตนต์ยังคงต่อต้านการดื่มสุราต่อไป บางฝ่ายเห็นว่าการห้ามดื่มสุราสามารถช่วยลดปริมาณการดื่มของคนอเมริกันได้จริง ช่วยลดอัตราการเจ็บป่วยจากการดื่มสุรา รวมทั้งช่วยให้กรรมกรที่เคยดื่มสุราประหยัดเงินได้ไม่น้อย ในทางตรงกันข้าม บางฝ่ายก็เห็นว่ากฎหมายดังกล่าวมีเพียงแต่มิได้ช่วยลดปริมาณการดื่มสุราแล้ว ยังก่อให้เกิดปัญหาอื่นๆ ตามมาอีกด้วย คนอเมริกันทั้งชายและหญิง ทั้งชนชั้นกลางและชั้นสูงจำนวนมากที่จงใจฝ่าฝืนกฎหมายฉบับนี้ อาร์เธอร์ เอส. ลิงค์ และวิลเลียม เอ. ลิงค์ กล่าวว่า กฎหมายห้ามดื่มสุรามิได้ช่วยยับยั้งการดื่มสุราของคนอเมริกัน หากแต่ทำให้เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์มีราคาสูงขึ้น ในปี ค.ศ. 1928 คนที่ต้องการจะดื่มเบียร์ต้องจ่ายเงินเพิ่มขึ้นร้อยละ 600 เมื่อเทียบกับปี ค.ศ. 1916 นอกจากนี้ยังมีผู้บ่ม ผลิต และขายสุราเถื่อนเกิดขึ้นจนกลายเป็นธุรกิจที่เฟื่องฟูในทศวรรษที่ 1920¹⁷⁸ มีการเปิดร้านขายเหล้าเถื่อนขึ้นเป็นจำนวนมาก และทำให้เกิดแก๊งค์อิทธิพลขึ้นตามเมืองใหญ่ๆ เช่น แก๊งค์ของไอ้หน้าบาก อัลคาโปเน (Al Capone) ในชิคาโก ในปี ค.ศ. 1927 แก๊งค์นี้หาเงินจากการขายเหล้าเถื่อนเพียงอย่างเดียวได้ถึง 60 ล้านดอลลาร์สหรัฐ¹⁷⁹ อัลคาโปเนกล่าวว่า "กฎหมายห้ามดื่มสุราคือธุรกิจ สิ่งที่เขาทำทั้งหมดเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค"¹⁸⁰

วินทรอป ดี. จอร์แดนและคณะ (Winthrop D. Jordan and others) สรุปผลของกฎหมายห้ามดื่มสุราดังนี้ "ทำให้เกิดเหล้าเถื่อนแพร่ไปทั่วประเทศ ซึ่งส่งผลตามมาทันทีสองประการคือ ร้านขายเหล้าเถื่อนเข้ามาแทนที่ร้านขายสุราแบบเดิม ซึ่งทำให้เกิดความสนุกสนานรูปแบบใหม่ ในขณะที่เดียวกันมีคนอเมริกันหลายล้านคนที่ไม่สามารถเลิกดื่มสุราได้ จึงเป็นการเปิดโอกาสให้กับแก๊งค์ต่างๆ ในการควบคุมธุรกิจขายเหล้าเถื่อน แก๊งค์เหล่านี้มีอิทธิพลเหนือตำรวจและเจ้าหน้าที่ในท้องถิ่น"¹⁸¹ ในที่สุดกฎหมายห้ามดื่มสุรานี้ได้ถูกยกเลิกไปในปี ค.ศ. 1933

นวนิยายทุกเรื่องของฟิตซ์เจจอร์จด์จะกล่าวถึงการดื่มสุรา เขาแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างการเมาสุราและอุบัติเหตุไว้ในเรื่อง *This Side of Paradise* ว่า ดิค ฮัมเบิร์ต เพื่อนคนหนึ่งของอะมอรีที่พรินซ์ตันเสียชีวิตในอุบัติเหตุทางรถยนต์ เนื่องจากดีคซ์ขับรถในขณะที่เมาสุรา และในเรื่อง *The Great Gatsby* มีอุบัติเหตุที่เกิดจากการเมาสุราเช่นกัน ในงานเลี้ยงที่บ้านแกตส์บี้ครั้ง

¹⁷⁷ Winthrop D. Jordan and others, *The United States : Brief Edition* (New Jersey : Prentice-Hall, 1985), p. 350.

¹⁷⁸ Link and Link, *The Twenties Century : An American History*, p. 112

¹⁷⁹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 112.

¹⁸⁰ Norton and others, *A People and a Nation : A History of the United States*, p. 420.

¹⁸¹ Jordan and others, *The United States : Brief Edition*, p. 350.

หนึ่ง มีแขกที่มาร่วมงานเมาจนชั่วรอยนต์ชนกำแพงบ้านแกตส์บี้ เห็นได้ว่า การดื่มสุราก็ก่อให้เกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์ ซึ่งสอดคล้องกับที่เฟรดเดอริก ลิวอิส อัลเลนกล่าวว่า จากการศึกษาถึงสาเหตุของผู้ประสบอุบัติเหตุ พบว่าผู้ชั่วรอยนต์บางคนก็เมา บางคนก็หลับ¹⁸²

ในเรื่อง *The Beautiful and Damned* พิตซ์เจอร์ลัดด์กล่าวถึงการดื่มสุราของคนหนุ่มสาว กฎหมายห้ามดื่มสุรา และคนที่สนับสนุนกฎหมายฉบับดังกล่าว แม้ว่าจะมีกฎหมายห้ามดื่มสุรา แต่แอนโทนี กลอเรียและเพื่อนๆ ก็ยังคงดื่มสุรากันในงานเลี้ยงเสมอ โดยเฉพาะแอนโทนีซึ่งปู่ของเขาเป็นพวกผู้สนับสนุนกฎหมายห้ามดื่มสุรา แต่ตัวเขากลับฝ่าฝืนกฎหมายดังกล่าว แอนโทนีและกลอเรียพาเพื่อนๆ มาดื่มสุราที่บ้าน เมื่อปู่มาพบจึงโกรธมากจนตัดแอนโทนีออกจากกองมรดก ทั้ง ๆ ที่เขาเป็นหลานสนิทเพียงคนเดียว

ส่วนในนวนิยายเรื่อง *The Great Gatsby* พิตซ์เจอร์ลัดด์ยังคงเสนอภาพของคนหนุ่มสาวที่นิยมการดื่มสุราตามงานเลี้ยง เช่น ที่บ้านของแกตส์บี้มีงานเลี้ยงทุกอาทิตย์ แขกที่มาร่วมงานจำนวนไม่น้อย มักจะดื่มสุราจนขาดสติ ในเรื่อง *Tender Is the Night* ดิคและเอบ นอร์ทต่างเสียชีวิตเพราะการดื่มสุราเป็นสาเหตุหนึ่ง เอบสูญเสียความสามารถด้านดนตรีกลายเป็นคนขี้เมา เขามีเรื่องชกต่อยกับนิโกรและถูกฆ่าตายในร้านขายเหล้าเถื่อน ส่วนดิคดื่มเครื่องดื่มมีเมาเสมอ บางครั้งขณะที่ไปทำงานก็ยังมีกลิ่นเครื่องดื่มดังกล่าวยังหลงเหลืออยู่ ทำให้คนไข้ของเขาซึ่งมารักษาที่คลินิกเพื่อบำบัดอาการติดสุรา ไม่สามารถเลิกสุราได้ พ่อของคนไข้จึงฟ้องกับฟรานซ์ เป็นผลให้ดิคต้องเลิกทำงานที่คลินิก หลังจากนั้น เขาก็ยังคงดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์อยู่ วันหนึ่งเขาเมาและมีเรื่องชกต่อยกับคนขับแท็กซี่ จนต้องไปโรงพักและถูกขัง นอกจากนี้การที่พิตซ์เจอร์ลัดด์กล่าวไว้ในนวนิยายเรื่อง *Tender Is the Night* ว่ามีผู้ป่วยที่ติดสุราและต้องมารับการรักษาอาการดังกล่าวนี้ น่าจะเป็นสิ่งชี้ได้ว่ามีคนอเมริกันจำนวนมากนิยมดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์จนติดเป็นนิสัย พิตซ์เจอร์ลัดด์จึงได้นำประเด็นดังกล่าวมาสอดแทรกไว้ในนวนิยาย

2.8 ธุรกิจผิดกฎหมายและกลุ่มอิทธิพล

จากที่ได้กล่าวแล้วว่ากฎหมายห้ามดื่มสุราได้เปิดช่องทางให้ธุรกิจค้าขายเหล้าเถื่อน จึงทำให้มีกลุ่มอิทธิพลจำนวนมากที่เกิดขึ้นเพื่อดำเนินกิจการประเภทนี้ ซึ่งต่อมาได้ขยายไปสู่ธุรกิจผิดกฎหมายอื่นๆ เช่น บ่อนการพนัน ซ่องโสเภณี และการเรียกเก็บค่าคุ้มครอง ซึ่งถ้าหากร้านค้าไม่ยอมจ่ายค่าคุ้มครองก็จะไม่ปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สิน เป็นต้น กลุ่มอิทธิพลเหล่านี้จะสร้างอิทธิพลทางการเมืองเพื่อปกป้องกลุ่มของตนเอง

¹⁸² Allen, *The Big Change : American Transform Itself 1900-1950*, pp.113-114.

กลุ่มอิทธิพลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในทศวรรษที่ 20 คือ กลุ่มของอัล คาโปน ในชิคาโก กลุ่มของพวกเขาสามารถหาเงินได้ถึงหลายร้อยล้านเหรียญต่อปี และตัวอัล คาโปนเอง เมื่อปลายทศวรรษที่ 20 เขามีทรัพย์สินสมบัติประมาณ 40 ล้านดอลลาร์¹⁸³ อัล คาโปนมีสมุนเกือบ 1,000 คนควบคุมกิจการค้าสุราเถื่อน ยาเสพติด โสเภณี และบ่อนการพนัน เขาผูกขาดร้านขายสุราเถื่อนในชิคาโกไว้ได้ถึง 10,000 ร้าน เคยประกอบอาชญากรรมมากกว่า 500 ราย แต่เคยถูกจับเพียงครั้งเดียวด้วยโทษสถานเบา¹⁸⁴

สมร นิติทัศน์ประกาศ กล่าวไว้ว่า สาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถปราบปรามกลุ่มอิทธิพลเหล่านี้ได้ คือ ประการแรก กฎหมายห้ามดื่มสุราไม่เหมาะสมกับประเทศที่อากาศหนาวเย็น เมื่อคนไม่สามารถเลิกดื่มสุราได้จึงหันไปซื้อเหล้าเถื่อน และไม่ช่วยเจ้าหน้าที่ในการปราบปรามผู้ขายสุราผิดกฎหมาย ประการที่สอง รถยนต์ช่วยให้การประกอบอาชญากรรมรวดเร็วและแนบเนียน และประการที่สามคือ การเมืองที่โจรและเจ้าหน้าที่มีผลประโยชน์ร่วมกัน¹⁸⁵

ฟิตซ์เจอร์อัลด์ได้หยิบยกประเด็นเรื่องธุรกิจการค้าเหล้าเถื่อนเสนอไว้ในนวนิยายเรื่อง *The Great Gatsby* ว่า แกตส์บี้ วูล์ฟเชม (Wolfshiem) แดน โคดี้ (Dan Cody) และพรรคพวกทำธุรกิจผิดกฎหมาย และค้าขายสุราเถื่อน แกตส์บี้ปกปิดความเป็นมาของตนเอง เนื่องจากความมั่งคั่งที่ได้มาเป็นเงินที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ด้วยความไม่พอใจที่แกตส์บี้มาพัวพันเดซี ทอมจึงสืบความเป็นมาของแกตส์บี้ว่าเขาร่ำรวยมาจากการขายเหล้าเถื่อนโดยเปิดเป็นร้านขายยาบังหน้า

"I found out what your 'drug-stores' were." He turned to us and spoke rapidly. "He and this Wolfshiem bought up a lot of side-street drug-stores here and in Chicago and sold grain alcohol over the counter. That's one of his little stunts. I picked him for a bootlegger the first time I saw him, and I wasn't far wrong."¹⁸⁶

ก่อนหน้านั้นทอมเคยกล่าวคำพูดทำนองเดียวกันนี้กับนิค เขามีความเห็นที่พวกเขาเศรษฐีใหม่จำนวนมากเป็นพวกที่ร่ำรวยมาจากการขายเหล้าเถื่อน และเขาคิดว่าแกตส์บี้เป็นหนึ่งในจำนวนนั้น

¹⁸³ Stevenson, *The American 1920s : Babbits and Bohemians*, p. 145.

¹⁸⁴ สมร นิติทัศน์ประกาศ, *ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา ค.ศ. 1865 – 1945 ยุคหลังสงครามกลางเมือง - สงครามโลกครั้งที่ 2 เล่ม 2*, หน้า 63.

¹⁸⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 66.

¹⁸⁶ Fitzgerald, *The Great Gatsby*, p. 140.

"Who is this Gatsby anyhow?" demanded Tom suddenly. "Some big bootleggers?"

"Where'd you hear that?" I inquired.

"I didn't hear it I imagined it. A lot of these newly rich people are just big bootleggers, you know."¹⁸⁷

ในเรื่อง *Tender Is the Night* เอบ นอร์ทิตติดสุราจนอนาคตทางดนตรีของเขาต้องพังทลาย และตัวเขาเองต้องจบชีวิตลงในร้านขายสุราเถื่อน "He's dead. He was beaten to death in a speakeasy in New York."¹⁸⁸

ธุรกิจผิดกฎหมายเป็นทางเลือกหนึ่งที่สร้างฐานะให้แก่ผู้ทำธุรกิจนี้ได้อย่างรวดเร็ว คนอเมริกันในทศวรรษที่ 20 กลุ่มหนึ่งจึงหันมาให้ความสนใจในการทำธุรกิจประเภทนี้ ฟิตซ์เจอร์อัลด์ให้ตัวละครของเขาเป็นคนคนหนึ่งใน "ยุคดนตรีแจ๊ส" ที่ทำธุรกิจผิดกฎหมาย

2.9 การไปใช้ชีวิตในต่างประเทศ

ในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 อเมริกามีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากมาย ทั้งในด้านวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและชีวิตความเป็นอยู่ ทำให้ในทศวรรษที่ 1920 พวกนักเขียน นักวิทยาศาสตร์ ศิลปิน พวกกันอพยพไปอยู่ในยุโรป โดยเฉพาะ ปารีส มงต์ปาร์แนส และริเวียร่า หรือหนีออกไปจากเมืองในรัฐส่วนกลางด้านตะวันตกของสหรัฐอเมริกา เช่น รัฐไอโอวา (Iowa), รัฐเนบราสกา (Nebraska), มินนิโซตา (Minnesota), โอไฮโอ (Ohio)¹⁸⁹ หรือเมืองใหญ่ๆ เช่น ชิคาโก นิวยอร์ก เพื่อไปอาศัยอยู่ทางตะวันตกหรือตะวันตกเฉียงใต้ของอเมริกา เช่น เทาส์ (Taos) ซานตาฟี (Santa Fe) หรือนิวเม็กซิโก (New Mexico) นักเขียนที่พากันออกนอกอเมริกาไปนี้มีจำนวนนับร้อยคน เช่น เอร์เนสต์ เฮมิงเวย์ (Ernest Hemingway) ฮาร์ท คราน (Hart Crane) และเอฟ. สกอตต์ ฟิตซ์เจอร์อัลด์ เป็นต้น

มัลคอล์ม แบรดเบอร์รี่และโฮวาร์ด เทมเพอเลย์ (Malcom Bradburyly and Howard Temperley) ผู้ศึกษาประวัติศาสตร์อเมริกาบอกว่า การอพยพของคนกลุ่มนี้เป็นการหนีจากเรื่องธรรมดาทั่วไปและความเคร่งครัดแบบพิวริแทน เพื่อไปหาชีวิตที่มีอิสระเสรี มีอิสระภาพทางเพศ ซึ่ง

¹⁸⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 184.

¹⁸⁸ Fitzgerald, *Tender Is the Night*, p. 251.

¹⁸⁹ รวมถึง รัฐอินเดียนา มิชิแกน อิลลินอยส์ วิสคอนซิน มิซซูรี และแคนซัส

แตกต่างจากการอพยพของคอนอเมริกันในศตวรรษที่ 19 ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อแสวงหาวัฒนธรรมที่เก่าแก่และรุ่งเรืองกว่า¹⁹⁰

พิตซ์เจอร์ลด์กล่าวถึง การไปใช้ชีวิตในต่างประเทศไว้ในนวนิยายเรื่อง *Tender Is the Night* ดีค นิโคล และเพื่อนๆ ไปพักอยู่ที่บ้านพักตากอากาศที่ริเวียร์าทุกปี และพักอยู่เป็นเวลานาน ส่วนโรสแมรี่และแม่ของเธอมาพักผ่อนที่ริเวียร์าเป็นครั้งแรก นอกจากนี้ พิตซ์เจอร์ลด์ยังกล่าวถึงคนอื่นอีกจำนวนไม่น้อยที่มาพักที่ริเวียร์าในฤดูร้อน และมีคนนิยมมาพักมากขึ้นทุกปีๆ

สงครามโลกครั้งที่ 1 ได้เริ่มเกิดขึ้นในประเทศทางยุโรปก่อน ขณะที่สหรัฐอเมริกายังรอดูท่าทีในการเข้าร่วมสงคราม ชาวอเมริกาต่างสนใจติดตามข่าวสงครามอย่างใจจดใจจ่อ สหรัฐอเมริกาได้เข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่ 1 เป็นเวลา 18 เดือน มีผลให้ชายฉกรรจ์ นักเรียน นักศึกษา ถูกเกณฑ์ไปเป็นทหาร เกิดการสูญเสียทรัพย์สิน ผู้คนเสียชีวิตและบาดเจ็บเป็นจำนวนมาก สงครามได้ส่งผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ของคนอเมริกันหลายด้าน กล่าวคือ ก่อให้เกิดความตระหนก หวาดกลัว เศร้าโศก และพบกับความทุกข์ยากนานับประการ สตรีต้องถูกทิ้งไว้รับผิดชอบครอบครัว ต้องออกไปทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม พิตซ์เจอร์ลด์ได้เสนอเนื้อหาในนวนิยายของเขา โดยให้ตัวละครในเรื่องได้เล่าเรื่อง ได้สนทนา ได้มีส่วนเกี่ยวข้อง มีส่วนร่วม หรือมีส่วนรับรู้ เหตุการณ์สงครามหลายต่อหลายตอน

สงครามโลกครั้งที่ 1 มีอิทธิพลและยังผลให้คอนอเมริกามีการเปลี่ยนแปลงวิถีการดำรงชีวิต ความคิด ค่านิยม พฤติกรรม ค่านิยม อุดมคติ ศีลธรรม จริยธรรม ขณะเดียวกัน ใน "ยุคดนตรีแจ๊ส" มีความเจริญทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี อุตสาหกรรม ประชาชนกลายเป็นนักวัตถุนิยมและบริโภคนิยม ที่ขาดความมั่นคงทางด้านจิตใจ ธุรกิจต่างๆ มีความเจริญก้าวหน้า มีการผลิตในระบบโรงงาน ทำให้สหรัฐอเมริกามีความเจริญ มั่งคั่ง มีความสะดวกสบายมากขึ้น มีการขยายตัวทางเศรษฐกิจ เกี่ยวกับการสร้างอาคารสถานที่ การโฆษณา อุตสาหกรรม ทั้งรถยนต์ วิทยุ โทรศัพท์ เตาไร้ดี ตู้เย็น และอุปกรณ์เครื่องใช้ภายในบ้านอื่นๆ

"ยุคดนตรีแจ๊ส" หมายถึง ช่วงเวลาที่ชาวอเมริกันหลงระเริงอยู่กับความสนุกสนานและความบันเทิงต่างๆ สาเหตุของความเปลี่ยนแปลงนี้เป็นผลมาจากความทุกข์ยาก ความลำบาก ความเครียด ความตระหนก ความหวาดกลัวที่เกิดขึ้นในภาวะสงคราม พิตซ์เจอร์ลด์ได้สะท้อนให้เห็นในนวนิยายของเขาว่า เมื่อสงครามสงบ คอนอเมริกันจึงพากันปลดปล่อยความเครียดจากช่วงสงคราม ประชาชนบางกลุ่มจึงประพฤติตนเหลวแหลก ไร้สาระ ไร้ศีลธรรม หลงไหลมัวเมาใน

¹⁹⁰ Bradburly and Temperley, *Introduction to American Studies*, p. 199.

ความสุขสนุกสนาน เทียวเตร่ ชมภาพยนตร์ ละคร ไปงานเลี้ยง เดินรำ ตีมสุรา ประพัตินหย่อนยานในศีลธรรม ขาดความรับผิดชอบ

ในทศวรรษที่ 1920 สตรีพากันปฏิวัติ ไม่ยึดมั่นในแนวคิดแบบวิคตอเรียน สตรีได้พลิกโฉมการแต่งกายแบบเดิมซึ่งจะต้องแต่งกายมิดชิด สวมเสื้อปิดคอ กระโปรงยาวปิดข้อเท้า สวมชุดรัดทรง และใส่กระโปรงชั้นใน เปลี่ยนมาเป็นนุ่งกระโปรงสั้น คอข้างเปิด จากที่เคยไว้ผมยาวก็เปลี่ยนมาเป็นไว้ผมบ๊อบสั้น ใช้เครื่องสำอางและน้ำหอม สตรียุคนี้ให้ความสำคัญกับความสวย ความงาม ละทิ้งหน้าที่ในครัว เลือกรับชีวิตที่อิสระเต็มที่

ประชาชนชายหญิงชาวอเมริกันใน “ยุคดนตรีแจ๊ส” ได้พากันละทิ้งสังคมเก่าซึ่งยึดถืออุดมคติ ยึดมั่นในขนบธรรมเนียมแบบพิริทแทน คือ ยึดถือหลักความขยันหมั่นเพียร ความสงบ ความอดกลั้น ยึดมั่นในความดีงาม ความถูกต้อง เคร่งครัดในขนบธรรมเนียม ประเพณี และศาสนา ดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่าย รวมทั้งไม่หลงเพลิดเพลินในนันทนาการต่างๆ ยึดมั่นในพระเจ้าเพียงองค์เดียว เปลี่ยนแปลงไปเป็นไม่ยึดมั่นในกรอบศีลธรรม ไม่ยึดถือแนวปฏิบัติแบบพิริทแทน มีการปฏิวัติทางศีลธรรม จริยธรรม และค่านิยมต่างๆ ผู้คนหันมาให้ความสำคัญแก่วัตถุทรัพย์สิน เงินทอง

ความสัมพันธ์ของหนุ่มสาวชาวอเมริกันในทศวรรษที่ 1920 มีผู้ตั้งชื่อให้ว่าเป็นยุคของหนุ่มสาวไวไฟ ชายหญิงมีความใกล้ชิดกันมากกว่าเดิม พากันเทียวเตร่โดยลำพังหนุ่มสาว การแสดงออกหรือพูดจาเรื่องเพศหรือเรื่องความใคร่เป็นไปอย่างอิสระเสรี สตรีส่วนมากยอมให้ผู้ชายกอดจูบลูบคลำหรือมีความสัมพันธ์ด้วย แม้แต่ในที่สาธารณะ ด้วยเห็นว่าการแสดงออกทางเพศเช่นนั้นเป็นเรื่องปกติธรรมดา มิใช่เรื่องน่าอับอาย ไม่เพียงเท่านั้น บางคนกลับเห็นเป็นเรื่องน่าภาคภูมิใจ

คนอเมริกันนิยมตีมสุรามากขึ้น กลุ่มผู้เคร่งครัดในศาสนาและศีลธรรมพากันต่อต้านเรียกร้องให้มีกฎหมายห้ามการตีม ผลิตและจำหน่ายสุรา เกิดกลุ่มอิทธิพลทำธุรกิจผลิตกฎหมายผลิตและจำหน่ายสุราเถื่อน มีผู้ฝ่าฝืนกฎหมายดังกล่าวอยู่ทั่วไป

ฟิตซ์เจอร์ลด์ได้นำเสนอภาพเหตุการณ์ในสงครามโลกครั้งที่ 1 การดำเนินชีวิต การประพัติน การเปลี่ยนแปลงความคิด ค่านิยม การปฏิวัติศีลธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณีต่างๆ ของคนอเมริกันใน “ยุคดนตรีแจ๊ส” ไว้ในนวนิยายของเขาอย่างชัดเจน ทำให้นวนิยายของเขามีความสมจริงตามแบบของนวนิยายแนวสันนิษฐาน จนเขาได้รับการขนานนามว่าเป็นโฆษกแห่งช่วงเวลาดังกล่าว